

ruh ve madde

Metapsişik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar Derneği Neşir Organıdır

Cilt: 14, Sayı: 164, Eylül 1973

Cemiyet adına Sahip ve Mes'ul Müdür
Ergün Arıkdal

★

Hazırlayanlar :

Prof. Dr. Muammer Bilge
Dr. Gültekin Caymaz
Psikolog Erol Mutlu
Selman Gerçeksever
Atilla Ultav
Muzaffer Suar
Berrin Gerçek
Sadıye Korateğ
Güven Erer
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Yorgo Karaca

İdarehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Santral Sokağı)

★

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :

RUH ve MADDE

P. K. 1157 - İstanbul

Tel: 45 39 82 (saat 19.00 dan sonra)

Dizgi - Baskı - Kapak

T A Ş Matbaası

Cilt: Çınar Mücellithanesi

Abone ücreti : Yıllık 36 lira

Kapak: Mutluluk ifadesini neden dışsal tavrılanmada ararız ?

Sevgili Okuyucular,

Dünyamızın tekâmül alanında gördüğü vazifenin güneş sistemi içindeki yerinin oldukça önemli olduğunu tekrar belirtmek isterim. Dünyanın, üzerinde vücut verdiği ruhların bilgi ve tecrübe bakımından gelişmelerini sağlaması mesalesi, kitabi dinlerin temellerinde var gibidir. Her dinin ayrı bir tedris-öğreti olduğu ve müştereken Dünya Okulunun amacını gerçekleştirdikleri göz önüne alırsa, dünya insanlığının ayrı seviyelerden ve ayrı devrelerden gelen varlık enkarnasyonlarıyla vücut bulduğunu kabulde hataya düşmeyiz. Bu kadar çeşitli din, felsefe ve inanç başka plânetlerde mevcut olmasa gerek. Ruhsal ve Uzaysal öğretiler bunu göstermektedir.

Bundan dolayı Dünya tekâmülünü tamamlamak güçtür. Bilginin halisiyle temasa geçmek, imtihanın solimiyle karşılaşmak çok cehit isteyen bir vaziyettir. Her türlü çelişme Dünyamızdadır. Hakikatin bir oldun, ötekine bozulmadan geçmesi büyük bir kismettir.

Bu nedenle Dünyanın sürekli teşevvüşü bu son devrenin niteliği olmuştur. İyi ile kötünün ayırt edileceği, birinin alınıp ötekinin bırakılacağı ayıklanma emeliyesi başlayalı hayli oldu. Bizler, sizlere; sizler de başkalarına «TERCİH ETTİREN» bilgi ve ahlakı —karmik bir görev olarak— aktarmak zorundayız. Bu zincirin başında da Adem, sonunda da Adem var.

Salâm ve Sevgiler.

E. ARIKDAL

Spiritizm Tecrübî Bir İlimdir

İÇİNDE yaşadığımız fizik âlemin bütün idraklerine sahip olduğumuzu iddia etmenin ne kadar abes olduğunu hepimiz aşağı-yukarı biliriz. Dış âlemi idrakimiz sınırlıdır. Ona bu sınırı koyan, gene dış âlemin yerlisi, vücudumuzdur.

Vücudumuzun kendini ve dış âlemi idrak etmesi (algılaması) duyu organları marifetiyle olmaktadır: Ses, ışık, temas, koku, tat bizi fizik âlemin pek mini mini bir yüzeyi ile karşılaştırmaktadır. Bütün bu duyuları bir plânda toplamamız mümkündür: :

TİTREŞİMLER. Işık, ses, koku, tat... hepsi bir belli titreşim skalası içinde bulunurlar. Göz'ün görme, seçme yeteneği belirli sınırlar arasındadır. Aynı ölçümlüme öteki duyu organları için de geçerlidir.

O halde titreşimleri idrakimize göre olan bir fizik âlem realitemiz vardır, denobildir. Yeteneğimiz dışında kalan alanların inkârı, besbellidir ki, saçma olur.

Spiritüel tecrübe ve gözlemler insanın hem fizik hem astral âlemlerin titreşimleri içinde yaşamakta olduğunu göstermiştir. As-

tral âleme ait titreşimleri sınırlı duyularımız aracılığıyla almamız mümkün değildir. Ruh ve Madde ilişkilerinin gövçemesi, maade bağlarından kısmen kurtulan psişik varlığın astral tesirleri almasını kolaylaştırır. Demek ki fizik plânın dışında uzayıp giden ince tesirleri duyular yoluyla değil, **PSİŞİK VARLIK** vasıtasıyla alacağız. Serbest halde bulunan ruh'un yogâno aracı **DÜŞÜNCEDİR**; bu da beyinsel değil psişik bir faaliyettir. Psişik varlık, düşüncelerini iletir ve bunları da «astral ile fizik âlemler arasında» bulunan bir bedenli, «**MEDYOM**» alır ve çeşitli şekilde yorumlar (Söz, yazı, resim, gültü, plâzma, hareketler v.s.) Kısaca, duyular dışı titreşimlerin idraki medyom-süje ismi verilen vasıtalarla olmak zarurettedir; bu kanundur.

∴

Spirit bilim, pozitif bilim gibi Tecrübî Metod'u kullanır. Tecrübeyi yapılmayan, ya da tecrübe sonucu meydana gelmeyen spirit bilgi yoktur. Şöyle sormak geliyor insana: O halde, pozitif bilim neden hâlâ öto-âlem'in sınırlarına bile

gelmeyi? Klâsik metodun bazı unsurları eksiktir. Eksiklik bilim anlayışını çarptı.

İlim, bilmek demektir. Bilmek'e verilen anlam zamanla çok daraldı. Öyle ki ancak reel ve objektif bir hadiseyi tasdik etmeğe başlandı. Müşahade ve tecrübe metodları, imkânları ne durumdaysa ilim de öyle oldu. Ancak realitenin yansımalarını bize vermektedir. Hakikatı verecek kadar sınırları ve metodu genişlemesi gerekmektedir. Ne yazık ki, fizik ve kimyanın canlılığı meydana getirdiği isbatlanmaya çalışılır da canlılığın fizik ve kimyayı yarattığı, bulduğu düşünülmez.

∴

Parapsikoloji yaşayan insan ruhunun ilmidir. Bedenli ruhun tezahürlerini tetkikle yetinirler, daha doğrusu bedenli ruhun tezahür sınırlarını aşan hadiseleri tesbitte çalışırlar. Parapsikolojilerin bilgi ve açıklamalarının çözemediği, eritemediği bir **TORTU** kalır geriye. Bu tortuya kendi bilim sınırları ve kadrosu içinde ilmi bir açıklama veremiyorlar. Spiritler, bu tortunun ihtiva ettiği şeyleri gayet iyi bilirler: bunlar spatyom var-

hıklarının tezahürleridir, onların tabiatıdır. Bu bilgi, yaşayan ruh'un (can'ın) beden tezahürlerinin ötesine, spatyoma dahan spirit tecrübenin sonucudur. Spiritizm spatyoma dalar, ruhun ölümsüzlüğünü ve fizik ölümden sonraki tezahüratını araştırır.

Spiritizm'de ruhun ölümsüzlüğü, şahsiyetin psikik devamlılığı gerçeğinin bilgisi vardır. İlim bu gerçekliği, olıncıki imkânlarıyla ortaya koyabilecek durumda doğıldır, henüz. Problemin öteki ucunda demirlenmiş durumdadır.

O halde, ilim, çalışma araçlarıyla araştırma metodlarını tedil ederek, ölümden sonra, şahsiyetin psikik olarak devam ettiğini isbatlayabilir.

..

İlim araştırmalarda: 1) Tetkik edilecek vak'a ve hadiseler; 2) Bu vak'aları tetkik etmek ve onları önceden kestirmek ya da yaratmak için laboratuvar malzemesi; 3) Akli, mantıklı bir gidim altında tecrübe yoluyla kesin bilgiye götüren Tecrübi Metod vardır. İşte

parapsikoloji bu sebepten türemiştir.

Bir de **SPIRİTOLOJİ** vardır: Fizik ölümden sonra ruhun ölümsüzlüğüyle ilgili bütün hadise ve tezahürleri ilmi tetkik konusu yapar.

Spiritoloji, spiritizmin yerine kullanılan bir kelime değildir. Spiritik hakikatleri laboratuvar tecrübesiyle isbat ederek karışıklığa engel olur ve ona yardım eder.

İlim bilgi, kesin katde lere bağlıdır. İlim peşin yarıyla inkâr etmez, lâkin objektif kontrollerden sonra tesdik eder. Şayet bedensiz ruhların titreşimleri elektren'k laboratuvar cihazları mızla tesbit edilememişse bu durum titreşimlerin ölçülebilirin dışında ya da farklı bir tabiatta olmasından ileri gelmektedir.

..

Psikik vak'alar iki plân da ortaya çıkarlar: 1) Yaşayan, bodenli ruhun tezahürleri söz konusu olunca **ANİMİK PLÂN** (Parapsikolojiyi ilgilendirir); 2) Bedensiz ruhun tezahürleri söz konusu olunca **SPATYOM PLÂNİ** (Spiritizm'i ilgilendirir).

O halde ruhun ölümsüz

lûğü hadiseleri birer vak'a olarak kabul edilip, bilim kadrosuna girmesi için laboratuvarda objektif olarak tetkik edilmelidir. Ölümsüzlük tezahürleri vak'aları, spatyomdan canlılar alemine ruhundan müdahalesini hülâsa eder.

..

Laboratuvar malzemesi araştırılan olayları tecrübe olarak meydana getirip, tetkike yarar. Burada malzeme **İNSANDIR**: Medyomlar, hassaslar. Bunların duyular ötesi yetenekleri spatyom irtibatlarını müşahadeye, tahkike, tetkike izin verir.

Ruhsal tesirleri kaba duyularımızla alamayız. Bir aracıya, bir röleye «Titreşimsel transkodaj» (Titreşimleri kodlaştırıp nakledici'ye) ihtiyaç vardır. Bu **MEDYOMLUK MELEKESİDİR**. Bedensizler, yeryüzünde kendiliklerinden bir şey yapamazlar. Etkide bulunmaları için medyoma ve onun yarımaddi seyyatelerine muhtaçtır.

Kısaca, Spiritizm bedenlin biolojik dağılımından sonra, ruhun ölümsüzlüğünü kanıtlayan bir Tecrübi İlimdir.

Metapsişik Terimler Sözlüğü

Başlı başına bir bilgi kaynağı olarak kendisinden yararlanabileceğiniz bu sözlüğü ödemeli olarak P.K. 1157'den isteyiniz.

Baskısı sınırlıdır.

Fiyatı 10 TL. dir.

Spiritül Hikâye

Sahildeki Sandalye

Mehmet SANCAR

Yıllar sonrasıydı... On yıl gibi uzun... Yüz yıl gibi yipraticı... Ve bin yıl gibi bıkrıcı uzun yıllar sonrası...

Beyaz-kırçıl saçlarının yorgunluğu kâh omuzlarına çöküyor... Yoruluyordu... Kâh dipdiri ruhunun yüceliklerinde, yüce duygularıyla, bir delikanlıdan daha zindeleşiyor, daha gençleşiyordu!..

Güneş, yolunun dörtte üçüne yakın büyük bir kısmını katetmiş... Denizden karaya vuruşuyla da güzeldi!.

Hem yaşlı, hem genç adam ise, sanki güneşe doğru dimdik yürüyor!... Hem yürür ve hem de düşünüyordu: Yıllardan sonra bir daha ayak bastığı bu kalabalık sahil şehrinin bir ana caddesinde, ara-sıra, özel düşüncelerinden zihni saptıran, gelip-geçen insanları da düşünüyordu!... Her boydan, her soydan insanlar gidip-geliyor... Ona ca tuhaf geleni de, hiç birinin bir diğerine benzemeyişiydi!...

Hem geliyor; hem de kendi kendine göyle diyordu içinden:

— Milyonlarca, hattâ gelip geçmişlerle milyarlarca, belki de trilyonlarca insandan, birbirine tıpa tıp benzeyen birkaç yumurta ilezinden gayri, acaba daha kaç tanesi vardır ki, birbirine benzesin!... Hele huylarıyla, hele soylarıyla ne kadar benzebilirler ki!... Ve bunlardan —daha önemlisi de— kaç; bilir ki, bu dünyaya gelişlerinin, belki yüzüncüsünü, belki beşyüzüncüsünü belki de binincisini yaşamaktadır; değil bir önceki enkarnasyonundakine benzemek; belki cinsiyetleri bile her defasında farklıdır?! Daha evvelki yaşantı-

sındaki kendisi, bugün, oğlunun oğludur; belki de kızı!...

Daha garibi geldi aklına ve içinden gülmüsedî:

— Bir mezarın başına çömelmiş, ölüsüne dua okuyan insanın garipliği ne tuhaftır! Belki de o toprak yığınının içindeki, çürümüş, yıllar öncesine ait ceset, eski enkarnasyonlarından birindeki kendi cesedi dir!... Ruhuna fâtiha okuduğu cesedin ruhuyla, şimdiki bedeninin ruhu aynıdır da, kendi farkında değildir bunun!... Ne garip! Yani, kendi ruhuna fâtiha okuyan bir insan!...

Ne câhilâne yaşıyoruz şu dünyada!... Kendinden habersiz bir kör yaşayış demek gerekir buna! Çünkü, aramıyoruz, sormuyoruz; bulduğumuzun üzerinde durmuyoruz!... Çünkü, okumuyoruz, öğrenmiyoruz; öğrendiklerimizde amel edip derinleşmiyoruz!... Çünkü, miras-yedi tembel bir müsrif gibi çoğu boş geçen zamanlarımızı bombos dönen bir değirmen taşı avareliği içerisinde kendi kendimizi ufalıyoruz ancak!... Kendimizden, yani ruhumuzdan haberi olmayan yaşayabilsek, şu yılanmış taş bile bize neler anlatmaz ki!... Çok kalın, çok büyük bir romanda dahi, nihayet birkaç kişinin, bir ömürlük hayatlarından bazı önemli mizan-senler vardır ancak!... Halbuki şu tarihi binanın bir tek önemsiz taşında yüzyılları sinesinde barındıran yüzbinlerin romanları gizlidir de —meknuzdur da bilemiyoruz, okuyamıyoruz işte!... Neden? Çünkü, evren alfabesinden yoksunuz henüz!... Bir telepatik olay; bir ruhsal düşünce alış-veriş, —aşında, diğerlerine göre çok basit birer olay oldukları halde— bize ne kadar da ilginç geliyor!... Bir eşyanın, bir eski taşın, bir eski paranın, tarihsel bir dili, tarihsel bir hafızası olduğunu; psikometrik yasantısıyla bize neler söyleyebileceğini; şu dünyada yaşayan milyarlarca insandan hâlâ kaç bilmektedir ki!... Ne basitinden ve ne de mürekkebinden haberiyyiz ruhsal olaylarımızın!...

Hem böyle düşünüyor... Hem daldan dala atlar gibi fikirler içmesinde yürüyor-du...

Saatler geçmişçesine de yorulmuştu!...

Yol da bitmek bilmiyordu bir türlü!... San-ki bitmez bir yoldaydı!...

İçinden, derinden bir ses duydu bir ara: Çok yakından gelir gibi yakın bir ses!... Yine de dört yanına bakındı: Duyduğu sesin sahibine benzer biri var mı diye!... Yoktu elbet...

Yine kendi kendine; biraz da alaycı bir düşünceyle:

— Kim bilir şu binaların hangisinin neresine neresi dokunmuştur ki, bunları düşünürken, ruhum ruhsal bir çağrışıma uğrayıverdi de, içimdeki o tanıdık, o çok eski sesi duyduğum, diyordu!...

Sahile doğru on-onbeş dakika daha yürüdü. İçinden duyduğu, belki on yıllık sesin çağrışımlarıyla yorulduğunu unutmuşu döndü bir ara!... Yıllar öncesinde tanıdığı o sesin sahibini; hatıralarını; hâlâ içinde yaşayan gizli czıklığı; gönülündeki yaranın birbirinci defa nüksediği gibi, yeniden kanayışıyla, tekrar duydu, tekrar yaşadı her şeyi!... İrâdesi hislerinin üzerinde, hislerine hâkimken; yine hisleri irâdesine galebe çalmış: Nöbet değiştirmişlerdi!...

Ruhunun dimdik diriliği gitmiş; bedeninin, kır saçlarının yorgun, b'tkin eğilmiş ölüldüğü nüksedivermişti birden!...

Yine yürüyordu ama, bu kez, yorulduğunu; yorgunluğunun bütün ağırlıklarıyla, gelmiş-geçmiş bütün ağırlıklarıyla hissetti!...

Deniz kenarında, bir açık hava aile bahçesinin önünde olduğunu; çok derinden duyduğu yorgunluğu olmasaydı farkedemiyecikti bile!... Şükür ki, zamanında farkettirdi: Durdu; bakındı... Açık hava bahçesinin, iğne atsan yere düşmez hesabından, her yanının, her yerinin dopdolu olduğunu gördü!...

Çok yorulmuştu. Daha doğrusu, ruhsal çağrılarını, kendine kendini böyle hissettiriyordu!... Bunun için mutlaka oturacak bir yer bulup bir parçacık olsun dinlenebilirdi!... Bahçenin içerisinde gezindi, gezindi, gezindi!... Nihayet bir kuytu kösede, bir küçük masa; bu kenar masanın iki sandalyesinden birine ilismiş bir hanımın oturduğu, boş bir yer gördü. Çaresiz bu masaya

yözeldi... Arkası dönük hanımın gerisinde durdu... Ve düşündü bir an:

— Ona da ne kadar benziyor! İşte birbirine benzemez insanlardan, arkadan olsun birine benzeyen biri!... Yoksa o mu?! Şâyet oysa, bilhassa bu masaya geldiğini sanacak!... Yine şımaracak!... Yok canım; ne gezer burada!... O şimdi yüzlerce kilometre uzakta... Hem burada, bu şehirde iş ne?... İçinden duyduğum ses, beni, amma da evhamlandırdı!... Boş vesperrr!... O ne gezer; o değildir; yanlışım bir gerçek... Şimdi bunun teyidini görecekmiş diye, hızlı bir düşünce alış-verişinden sonra, masada oturan, arkası dönük kadına seslendi:

— Affedersiniz Hanımefendi! Çok yorulmuşum. Bahçenizde de oturabileceğim, başka boş bir yer hiç yok! Her taraf dopdolu! Sızce bir sakınca yoksa, masanızdaki şu boş tek sandalyeye, üç-beş dakikacık için, yorgunluğum biraz gidinceye kadar, söyle ilişip oturabilir miyim?

O, bunca lâf etti izin için... Kadın, konuşan da kimmiş kabilinden, arkasına bir kerecik bile dönüp bakmadan:

— Rica ederim, Efendim! Lütfen buyurun oturun! Hem de istediğiniz kadar oturabilirsiniz. Zira ben birkaç dakika sonra kalkıp gitmek mecburiyetindeyim...

Dedi; dedi ama, adam iyice ırkıldı! Çünkü duyduğu ses de, aklını değil, hislerini, evhamlarını teyit eden o sest!... On-onbeş dakika kadar önce, belki bir kilometre gerilerdeyken, içinden duyduğu, tanıdık sesin benzeri, hattâ tıpkısı bir ses!... Fakat, yine de 'nanamadı:

— O olsa, otur demezdi. O da benim sesimi çok iyi tanır, bilir... Hiç değilse şüphelenir; geriye dönüp, yüzüme bakardı... Emin olunca da; oturmama rıza gösterse bile, kendisi kalkar giderdi... Belki sesi de benziyor!... Herhalde bu defa, iki benzerlik bir araya geldi!... Ah, bu hislerim!... Beni ne kadar aldatıyor!... Yenemedim gitti!... Çok kısa bir süre içerisinde, beni, ikinci kez evhama düşürdü!... Derler ya: Aç tavuk düşünde, kendini hep darı ambasında görürmüş diye!... Ben de öyle oldum herhalde!... Benim de ona aç hislerim, his-
(Devamı sayfa 38'de)

Rahipler bir kuzuyu kızartma işini henüz bitirmişlerdi ve başrahip yemeğe başlamadan önce duaya hazırlanıyordu ki, manastırın bahçesinden bir rahip havayı gösterecek bağıra bağıra içeri girdi.

Diğerleriyle beraber başrahip de bahçeye koştu ve orada uçan daireyi gördüler. Büyük, yuvarlak, gümüşü renkli bir diski başlarının üzerinden geçerken korkuyla izlediler.

Eskiden âdet böyleydi: Birisi bir şey görür ve bilgi edinmek üzere daha bilgili kişilere anlatırdı. Tabii bu durumda (bir manastırda) en bilge kişi elbette başrahipti. Başrahip müşahedesini yaptıktan sonra etrafındakilere gerekli açıklamada bulunmuştu. Bu olay M.S. 1290 da cereyan ediyordu.

Şimdiye kadar anlatılan uçan daire olaylarının en büyüklerinden biri doğuşu bile, en eskilerinden ve uçandırelerin dünyayı ziyaretleriyle ilgili olarak insanlar: aydınlatan bir kitabın başlangıcında anlatılmıştı.

1952 de Winston Churchill'in kuzeni ve oyun yazarı Desmond Leslie hazırladığı bir kitabın basımı için bir yayınevi arıyordu. Kendisi bu kitabı nadir rastlanan yazıtlardan hazırlamıştı. Leslie'nin söylediğine göre, Kenneth Arnold'un popülerize ettiği (1947) uçandıreler konusu, hiç de yeni bir konu değildi. Geçmiş, yazılı tarihin başlangıcına kadar dayanıyordu.

Eseri okuyan yayınevlerinin bir kısmı birşey demeden bıraktılar. Bir kısmı çok bilimsel olduğunu söyledi. Diğer bir gurup da kimsenin ilgisini çekmeyeceğini bildirmişlerdi.

1952 - Kasım'da Londra'dan binlerce mil ötede cereyan eden bir olayla Leslie'nin şansı döndü. 20 Kasım'da California çölünde George Adamski dış uzaydan bir adamla buluşmuştu.

New-York ve Londra'daki yayınevleri bu olaya dikkat kesildiler ve Adamski'nin uzay ziyareti olayını satın aldılar. Bu olay aşlında bir kitap teşkil edecek kadar büyük değildi. Bu sırada yine ortaklıkta çalışmakta olan Leslie'nin eserini Londralı bir yayınevi (T. Werner Laurie, Ltd. Lon-

ŞİMDİYE KADAR ANLATILAN

EN BÜYÜK UÇAN DAİRE HİKÂYESİ

0

Gray BARKER

Çeviren :

Serman GERÇEKSEVER

don) hatırladı ve ikisini birleştirip bir başlık altında toplamaya karar verdi. Böylece FLYING SAUCERS HAVE LANDED isimli eser doğmuş oldu. Sonra A.B.D. de 12 defa basımı yapıldı ve yarım milyondan fazla satıldı. Bu arada George Adamski'nin hikâyesi birçok dile de çevrildi.

VİMANALAR VE VENÜSLÜLER

George Adamski'nin başından geçenler en iyi bir şekilde bu acap kitabın okunmasıyla anlaşılabilir.

Desmond Leslie bu kitaba manastırda-ki müşahade ile başlar. Bundan sonra 1619'daki bir olayı anlatır ve bunu diğerleri izler. Hattâ antik çağa kadar iner. Prehistorya dan Atlantianın yaşadığı günlere kadar eski yazılarda sadece, şimdi semada gördüğümüz uçan dairelere benzer araçlardan değil, aynı zamanda onların nasıl inşa edildiğinden de bahsediliyordu.

Vimanalar (hava - kayıklar) Atlantiğe ait ağaç ya da metalden yapılmış hava gemileriydi. Propulsiyon metodları tam olarak verilmemiş olmasına rağmen, makinelerle döndürülen pervaneler vasıtasıyla uçuyorlardı. Vimanalar saatte 100 m.l sürat yapmalarına rağmen, bunların gelişmiş şekillerinin planetler arası yolculuk yaptığı da bildirilmektedir. Nuh Tufanı olarak bilinen tufanda birlikte uçan daire inşa eden medeniyetler ve onların uçan makineleri de tarihten silinmiştir.

Leslie'nin kayıtlarına göre, eski yazılarda bildiğimiz atom savaşlarına ve silahlarına benzer konulara da rastlanmaktadır. Leslie öyle tahmin ediyor ki, bugünkü asteroid kuşağının olduğu yörüngede bir zamanlar kendi kendilerini tahribetmiş insanların üzerinde yaşadığı bir gezegen vardı.

O zamanın pervaneli uçan daireleri bizim şimdi fiziksel vasıtalar olarak bildiğimiz vasıtalarla hareket ediyordu. Yazar Saint Teresa of Avila'ya deyinerek, onun bazı sesleri kontrolü altına alabildiğini ve bu şekilde havalandığını yazıyordu. Belirli dalga boylarında sesler çıkardığı zaman yorçekiminin tersine uçabiliyordu (Levitasyon). Sesler tamamen anlaşılabilirse, elektriksel manyetik güçlerle birlikte kullanılabilir. Leslie'nin tahminine göre tarihi uçan daireler bu şekilde de hareket edebiliyorlardı. (Bir şarkıyla) Modern insan da evrenin bu gibi sırlarından faydalanabilir. Dağları yerinden oynatan ve piramitler inşa eden mistik «Abrahamadabra» ve «Açıl susam açıl...» lar seslerle ilgili lejantlardır. Belki bu şekilde Büyük Piramidin parlatılmış 15 tonluk taşlarının nasıl üst üste konduğu açıklanabilir. Eskiler evrenin büyük tabii kuvvetlerini kullanabiliyorlardı. Bugün aynı niçin yapamazsın? Okültistlere göre

tabiat üstü kuvvetler birgün bilimin konusu içine girecektir. Leslie, okültistlerle bu görüşü paylaşır görünüyor. Fakat bu günümüzün pekçok bilimadamına uygun gelmiyor. Örneğin, yazar elektriği ele alarak onun gerçekten ne olduğunu soruyor. 'IV. takımını gerçekten çalıştıran nedir? Onlar gerçik elektrik akımını kontrol eder devreler çizmekte ustadırlar, Nasıl? sorularını cevaplandırabiliyorlar ama Niçin? diye sorduğumuz zaman sizi tatmin edememektedirler.

Fakat insanın çevresi ve sınırsız ihtimaller hakkındaki anlayışı genişlemektedir. Bir zamanlar lokomotifin sürati fantastik sayılırken ve insanın bu sürate dağılacağı düşünülürken bugün sonik sınır aşmış durumdadır. Şimdi ışığın süratine nasıl ulaşılabilir diye düşünüyorlar.

Kitabın birinci kısmında okuyucuya bilimin sınırlarını aşması için yardım ediliyor, bu şekilde ikinci kısımda anlatılan George Adamski'nin uzaylılarla görüşmesine (okuyucu) hazırlanıyordu.

Adamski Palomar dağının eteklerinde, 3000 feet yükseklikteki Palomar Gardens denilen bölgede yaşamıştı. 200 inch'lik teleskopu da buradaydı. Kendisini felsefeci, öğrenci, öğretmen ve uçandaire araştırmacısı olarak tanıtan Adamski'nin gözlemeviyle hiçbir ilişkisi yoktu. Bundan başka Palomar Gardens'da bir de lokantası vardı. Fakat sahibi değildi. Kendisinin bir kulüp ruhsatı da olmadığını söylüyordu.

Adamski ilk olarak gökyüzünde parlayan bir meteor taşını 1946 Eylülünde seyrettiği zaman uzay araçlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. O zaman bu olayla pek ilgilenmemişti. fakat 1947'de Kenneth Arnold'un uçan daireleri görüşünden sonra gökyüzünü seyretmeye başladı. Birinde, fotoğraf makinası irtibatlı iki teleskopla yüzlerce uçandaire gözlemiş ve fotoğraflarını çekmiştir. Fakat bu fotoğraflardan sadece bir kaçını net olarak çıkmıştı. Kendisinin bu kadar çok sayıda uçandaireyi nasıl gördüğünü soran birine, gökyüzünü seyretmeyi alışkanlık haline getiren herhangi bir kimsenin de onları görebileceğini söylemişti. «Bu gemiler her za-

(Lütfen çeviriniz)

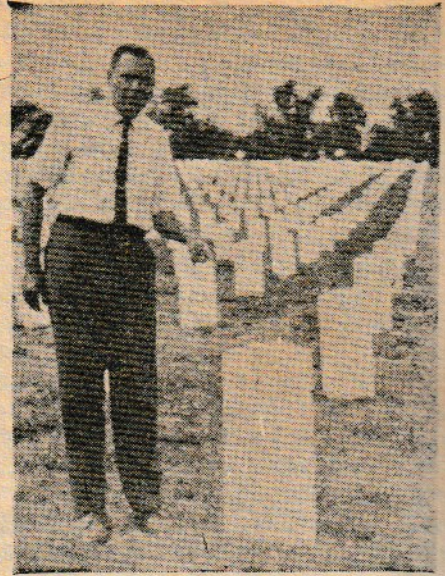
man oradadırlar. Evinden dışarıda bulunduğu zamanlarda gökyüzüne bakmayı alışkanlık haline getiren herkese görüneceklerdir.»

DIŞ UZAYLI ADAM

20.Kasım.1952 de öğleyin 12:30 da Adamski bir uçan daireyi yakından görmüş ve Venüslü uzun saçlı bir adamla konuşmuştu. Civardaki çöllere zaman zaman uçandırelerin indiğini duyan Adamski bir defada kendi şansını denemeye karar vermişti. Bir gurup arkadaşıyla beraber Arizona çölünde kendi sezgilerine göre tayın ettiği bir noktaya yöneldi. Gurupta: Bay ve Bayan A.C. Bailey (Winlow-Arizona), Bayan Alice K. Wells (Palomar Gardens'ın ve restoranın sahibi), Dr. George H. Williamson (Prescott - Arizona), Bayan Lucy McGinn's. Arizona çölünde Parker yakınlarında öğle yemeği için durdukları zaman ileride bir uzay aracının ,az sonra da sigar biçimli bir aracı (havada) farkettiler. Adamski yine içten gelen bir dürtüyle arkadaşlarına orada beklemelerini, kendisinin yarım mil kadar yürüyeceğini söyleyerek onlardan ayrıldı. Uzay gemisi sanki arabalarını izliyordu. Araba durunca o da durdu. Adamski iki tepe arasında küçük bir uçandıre gördüğü zaman derhal teleskobunu aldı ve birkaç resim çekti fakat uçandıre gözden kayboldu. Çok geçmeden uzun saçlı bir adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Dik.şsiz cımbesinin pantolonu kayakçınınki gibiydi. Adamı 25 yaşında görünüyordu. Yaklaşık 1.65 boyunda idi.

Destçe bir görünüşü vardı ve Adamski'ye tebessüm ediyordu. Adamski kendisiyle konuşmak istedi. Fakat Venüslü Çince'ye benzer onun anlamadığı bir dilde konuşuyordu. Bununla birlikte Adamski onunla, kendi ifadesine göre, işaret ve telepati ile konuşmuştu.

Kendisinin Venüs'den geldiğini, uçan dairelerin de bir kısmının güneş sistemi içinden bir kısmının da dışından geldiğini anlatmaya çalıştı. Güneş sistemindeki bütün gezegenlerin meskûn olduğunu söylemeye çalıştı. Kendi görevinin de dünyada-

GRAY BERKER Arlington Milli Mezarlığında **GEORGE ADAMSKI'nin** mezarını işaret ediyor

ki atomik radyasyonları ölçmek olduğunu bildirdi. Atom bombasının tehlikesini fade etmeye çalışırken, yeri göstererek «Boom!, Boom!» diye bağırdı. Adam Tanrı'ya inanıyordu. Kendi gezegenindeki insanların, nateryalist dünya gezegenindekilere nazaran, Allah'ın kanunlarına çok daha uygun hareket ettiklerini anlattı. Fiziki yapı olarak insan evren'in her yerinde aynı biçimdeydi.

ACAİP AYAK İZLERİ

Venüs'ü kendi fotoğraflarının çekilmesine razı olmamaştı. Adamski'den tekrar iade etmek üzere bir fotoğraf plağı istedi, konuşmasını bitirdi ve ayrıldı. Bundan 23 gün sonra fotoğraf plağını uçandıreden Palomar Gardens'a attılar. Developpe edildiği zaman üzerinde acaip semboller ortaya çıktı. Venüslü'nün çöl kumu üzerinde ayak izleri de kalmıştır. Bu ayak izlerinden potinlerinin altında da sembolik şekiller olduğu anlaşıldı. Bu semboller üzerinde çeşitli uzmanlar tarafından çalışıldıysa da bir anlam çıkarılamadı. Adamski'nin çöle çektiği fotoğraflar da (muhtemelen uçan daire-

renin radyasyonundan dolayı) çıkmamış-
lardı.

Evet bu karşılaşmada Adamski'nin şahitleri vardı fakat 1/2 mil kadar uzakta bulunuyorlardı. Şahitlerden birisinde film makinası vardı. Fakat çok heyecanlı olduğu için ayarını yapamadı. Şahitlerden birinin dürbünü vardı ve olayı hemen hemen bağandan sonuna kadar izledi. Ve Venüslü'nün resmini sonradan karakalemle çizdi.

George Adamski ile çeşitli vesilelerle bir çok yazışmalarımız olmuştu. Kendisiyle karşılıklı görüşmeyi çok arzu ederdim. Böyle bir fırsatı çok bekledim fakat bu bir türlü kısmet olmadı. 23 Nisan 1965 akşamı G. Adamski'nin kalp krizinden öldüğünü büyük bir üzüntü ile öğrendim.

1966 Temmuzun en sıcak günlerinden biriydi. Çahıştığım yerin sahibinin hanımıyla Arlington Millî Mezarlığına gidiyordum. Maksadımız Lee Mansion ve Kennedy'nin mezarlarını ziyaret etmektir. Mezarlığa girdiğimiz zaman, Adamski'nin de buraya gömülmüş olduğunu hatırladım. Mezarın nerede olduğunu öğrenmek üzere mezarlık müdürlüğüne gittim. Üzerinde Adamski'nin mezarı işaretli olan bir kroki verdiler.

Patronun hanımı, kendisine biraz izah etmeme rağmen George Adamski diye birinin mezarını niçin aradığımı anlayamamıştı. Belki de benim uzak bir akrabam oldu-

ğunu : annetmişti.

G. Adamski'ye ait mezar taşını bulup üzerindeki yazıyı okudum. Bu sırada güneşin önüne gelen bir bulutun getirdiği serinlikle kendimi rahat hissettim. Bu rahatlıkla o günün yorgunluğu da gidivermişti. Mezar taşının başında dikilirken benim fotoğrafımı çekmesi için yanımdaki bayandan rica ettim.

Tam bu sırada başka bir araba yola benimkinin arkasında fren yaptı. İçeriden bir genç çift çıktı. Tebessüm ederek bize yaklaştılar. Onlarda George'u arıyorlardı. Sadece onun mezarını ziyaret etmek için Canada'dan gelmişlerdi. Bunu öğrendiğim zaman kendi kendimden utandım. «Kitaplarını çok beğendik ve nerede yatmakta olduğunu merak ediyorduk...» dediler. Bir arkadaşlarının bahçesinden topladıkları çiçekleri mezarın üzerine bıraktılar. Az sonra esen bir rüzgârla çiçekler dağılır gibi oldu. Onların da yakında solup buruşacakları besbelliydi. Çünkü birkaç gün önce kimbilir kim tarafından bırakılmış olan başka çiçekler de bu akibete uğramıştı.

Fakat George Adamski'nin hikâyesi, gerçek ya da hayal olsun, hiçbir zaman el-meyecektir. Beni olduğu gibi başkalarını da heyecanlandırıp, ilham kaynağı olacaktır. O, karartılmış köşelere ışık getirmiştir.

Kendi Kendine

TELKİN VE İPNOZ

Herkesin her zaman kolaylıkla uygulayabileceği bu teknik sayesinde hayatın zorluklarına daha kolay göğüs gerebilirsiniz. Güçlü, yetenekli, sakın ve cesur olmak için Kendi kendine telkin yapmak kâfidir. Ayrıca bu telkini kendinizi ipnotize ederek yaparsanız tesiri bir misli artar.

P.K. 1157 — İstanbul'dan ÖDEMELİ İsteyiniz.

Fiati 750 Kuruştur.

Ölüm Anında Vukûa Gelen Fiziküstü Hâdiseler

● Dr. Bedri RUHSELMAN

(Altın Kitaplar Dergisi, Sayı: 4)

Ölüm iki âlem arasında aşılması icap eden bir eşiktir. Fakat biz yazımızı bu mevzua tahsis edecek değiliz. Burada bizim sadece ele alacağımız şey, ölüm ânında gerek ölmek üzere bulunan insanın iç varlığında, gerek onun etrafındakilerin de duygularına çarpacak akdar objektif halde vukua gelen metapsişik hâdiselerin bazılarını birer faydalı ve öğretici müşahade olarak okuyucularımıza takdim etmek olacaktır. Bu müşahadelerin bazılarını diyorum, çünkü bu mevzua ait hâdiseler o kadar çeşitli ve o kadar şumülüdüdür ki bunları böyle kısa yazılarla değil, ancak büyük hacimli kitaplar içinde etraflıca ortaya koymak mümkün olabilir.

Fakat ne olursa olsun bu yazımızın a-labileceği kadar takdim edeceğimiz vakı-lar da okuyucularımızı gene tatmin edecek-tir.

Ölüm döşeginde yatan bir insanın ago-ni, yani çançıkışma hâli müdavi hekimin vazifesinin son bulduğu bir an ölmek ba-kımından hayatın artık bahis mevzuu ola-mıyacağı bir sönüş, bir tükeniş, bir bitiş hâlidir. Binaenaleyh artık ölüm vadasında canlılık tezahürü bakımından zuhura gel-mesi mümkün olabilen herhangi bir hâdise-nin mevcudiyeti beklenemez gibi gelir. Ama hakikatte durum hiç de böyle değildir. Zi-ra müşahadeler kat'i olarak göstermiştir ki asil yüksek hayat tezahürleri bu andan i-

tibaren başlar ve yeni realitelere doğru fa-silasız olarak ilerleyip devam eder.

Ölüm ânında vukua gelen hâdiseler çok çeşitlidir dedik. Ve bunların hepsinin bura-da zikredilmesinin de mümkün olamayaca-ğını söyledik. Şu halde biz şimdilik bu hu-susta ancak bir çeşitlerden bir tanesine ait bir kaç müşahede vermeye iktifa edece-ğiz. Sırası geldikçe diğer gurupları da ge-lecek yazılarımızda bahsederiz. İlk takdim edeceğim müşahadeler sübjektiftir. Yani ö-lüm esnasında vukua gelen bu vak'alar an-cak ölmek üzere bulunan kişi tarafından duyulmakta ve hastanın etrafındakiler için meçhul kalmaktadır.

1 — Bu vak'a Alfred Smedly'nin (So-me Reminiscences) isimli kitabında müel-lifin bizzat başından geçen bir hikâyenin müşahadesi olarak yazılmıştır. Müellif bu kitabında, zevcesinin ölüm ânını şöyle an-latıyor:

Ölümünden biraz evvel, gözlerini bir yere dikti. İyice açılmış olan bu gözlerde hem hayret, hem de zevk ifadesi vardı. Bi-raz sonra da şu tarzda konuşmağa baş-ladı: «Nasil olur!... İşte kız kardeşim Şar-lot; işte annem, babam, erkek kardeşim Jan, kız kardeşim Mari! Şimdi Bessy Heap'i de getirdiler! Hepsi burada. Ah, ne kadar gü-zel, ne kadar güzel! Sen görmüyor musun onları?

— Hayır sevgilim, diye cevap verdim. Ve buna mütecessifim, dedim.

Tekrar rordu:

— Demek ki onları sen göremiyorsun öyle mi?

Benim onları göremediğime hayret edi-yordu. Devam etti:

— Onlar beni götürmek için gelmiş-ler. Şimdi, büyük den zi geçmiş olan aile-miz cfradile birleşeceğiz.» Burada şunu da söylüyeyim ki Bessy Heap ailemiz arasında çok sevilen sadık bir hizmetçimiz idi. Hâ-len dünyada olmıyan bu kadın bilhassa zevceme çok düşküdü. Bu sözlerden sonra kısa bir müddet, hasta, yorulmuş gibi sa-kin kaldı. Gözlerini gökyüzüne sabit olarak dikmişti. Bunu müteakip ellerini kaldırdı ve son nefesi verdi.

Buradaki rüyet yalnız ölmek üzere be-

lunan zevceye aittir. Zevci bu müşahedeye zevcesinin ağzından işiterek vâkıf olabilmıştır. İkinci misal de bu guruptandır:

II — Bu vak'ayı Doktor Paul Edwards, Light mecmuasının 1903 nisan ayı nüshasında nakletmiştir.

Kaliforniyanın bir şehrinde ikametim sırasında çok sevdiğim bir dostumun eşinin hastalığının son demlerinde yanında bulunuyordum. O bir ciğer hastalığı geçiriyordu. Bu kadın herkes tarafından hürmetle anılan, tam bir anne nümunesi ve mükemmel bir zevce idi. Öleceğini biliyordu ve kendisini o ulvi âna hazırlıyordu. O akşam çocuklarını yanına çağırıp, hepsini ayrı ayrı kucakladıktan sonra tekrar yerlerine gönderdi. Zevci son defa vedalaşmak için yatağa yaklaştı. Bu sırada kadının akli melekeleri mükemmel halde bulunuyordu. Yanına yaklaşan kocasına şunları söyledi: «— Newton (bu, kocasının adıdır) ağlama, çünkü ben hiç bir acı çekmiyorum. Ve benim ruhum hazırdır ve huzur içindedir. Yeryüzünde iken seni sevmiştim. Fakat dünyadan ayrıldıktan sonra gene seveceğim. Eğer mümkün olursa sana gelmeğe çalışacağım. Eğer bu olmazsa yukardan sana ve çocuklarıma yardım edeceğim. Ve sizi orada bekliyeceğim. Şimdiki halde benim en büyük arzum buradan gitmektir. Etrafımızda şu anda hareket eden bir sürü varlık görüyorum. Hepsini beyazlar giymiş. Tatlı bir şarkı işitiyorum... İşte Sady'm de burada, yanımda!... Ve beni mükemmelen tanıyor. (Sady, 10 sene evvel ölmüş bulunan küçük çocukları idi.)» Kocasını cevap verdi: «— S'ssy, Sevgili Sissi'm rüya görmediğinden emin misin?» hasta silkindi ve: «— Ah sevgilim dedi. Beni niçin tekrar dünyaya çağırдың? Şimdi tekrar yola düzümek için daha çok zahmet çekeceğim. O kadar mes'uttum ki... Öbür âlem o kadar hoştu ki...» Bundan sonra sessiz olarak üç dakika geçti. Hasta tekrar konuştu: «— Gene gidiyorum. Ve bu defa beni çağırсан bile dönmiyeceğim...»

Bütün bu hâdiseler sekiz dakika sürdü. Ve yukarıki son sözler bitince hasta son nefesini vermişti.

III — Bu vak'a Dr. E. H. Pratt tara-

fından, İngiliz ruhi Tetkikler Cemiyeti âzasından Prof. Hyslop'a yazılmıştır. Ve bizzat doktor Pratt'ın başından geçen bir hikâyesidir. Doktor vak'ayı şöyle anlatıyor:

Kız kardeşim Hatti Carol seminerinde talebe iken vahim bir kuspalazı hastalığına yakalanmıştı. Her ne kadar ektepten derhal eve gönderilmiş ise de doktor olan babamın bütün ihtimamlarına rağmen kardeşimi kurtarmak mümkün olmamıştı. Ve bir kaç gün süren müthiş ıstıraptan sonra hepimizi acı içinde bırakarak onun ruhu dünyadan ayrılmıştı. Fakat onun ölüm döşeğindeki hali o kadar harikulâde idi ki bu gün aradan on senelik uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen o hâl hâlâ hafızamda dün olmuş gibi tazeliğini muhafaza etmektedir.

Yatağı, odanın ortasında bulunuyordu. Annem, babam, diğer kız kardeşim ve bazı dostlar yatağın etrafında toplanmış, endişe içinde onun sevgili yüzüne bakıyorduk. O yüzde hayat ışığı yavaş yavaş sönmüyor ve yerinde ölüm sarılığı gittikçe tebarüz ediyordu. Zavalı Hatti, yavaş yavaş gidiyordu. Fakat tam bir sükûnetle ve görünürde hiç bir ıstırap çekmeden... Boğazı hastalığın teşkil etmiş olduğu gışalarla yarı tıkalı olduğundan sesi çok zayıf çıkıyordu. Buna mukabil akli melekeleri sıhhatli halindekiâden daha berrak ve mükemmeldi. Ömek üzere olduğunu çok iyi biliyordu. Ve annesine, geriye bırakacağı küçük metrukâtının arkadaşlarına tevzi edilmesi için notlar veriyordu. Ve bunları kendisinin birer hâtırası olarak onlara verilmesini söylüyordu. Tam bu sırada b'rdenbire sustu ve gözlerini tavana dikti. Tavanın en uzak yerine bakıyordu. Nazarlarında öyle bir ifade vardı ki bu ifadeden onun, kendisine hitap etmekte olan birisini dikkatle dinlediği kolayca anlaşılabilir. Bunu müteakip bize görünmeyen muhatabına şu cevabı verdi: «— O'ur büyük anne, geliyorum, geliyorum, birazcık bekle, rica ediyorum.» Babam rordu:

«—Hatti büyük anneni mi görüyor-sun?» Babamın bu suali karşısında büyük

(Lütfen çeviriniz)

bir hayret eseri gösterdi. Ve acele ile şunları söyledi:

«— Fakat baba sen onu görmüyor musun? İşte orada, beni bekliyor.» Hem bu sözleri söylüyor, hem de kaçırmış olduğu küçük elinin parmağı ile nazarlarını tesbit etmiş olduğu noktayı gösteriyordu. Bunu müteakip tekrar annesine döndü ve küçük hazinesine ait arkadaşlarına yapılacak tevzi cetvelinin notlarını tamamladı. Gene büyük annesi tarafından çağrıldığını ifade eden bir hareketle evvelki noktaya başını çevirerek gözlerini dikti. Sanki büyük annesi ona fazla geç kalmasını ihbar ediyordu. Ve bir an evvel vedalaşmasını teklif ediyordu. Nitekim hemen acele ile ve çok zayıf sesle birer birer hepimize dönerek, fakat çok canlı ve yürekten gelen bir ifade içinde vedalaştı. Ve hemen bunu müteakip ancak işitilebilecek kadar zayıf bir sesle büyük annesini gördüğü tarafa dönerək şunları söyledi:

«— Şimdi hazırım büyük anne.» Artık o noktadan gözünü asla ayırmaksızın sessizce, mücadelesizce sönüp gitti.»

Büyük anne bir kaç sene evvel ölmüştü ve büyük anne ile kardeşim arasında çok büyük bir sevgi ve alâka vardı.

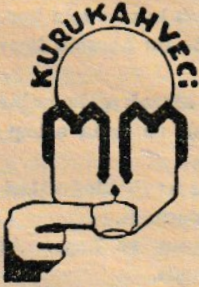
IV — Bu vak'a gönüllü hemşirelerden Madam C. J. Chambers tarafından Light mecmuasının 1915 yılı negriyatının 502 nci sayfasında yazılmıştır.

Bu vak'a benim Comté hastanesindeki hizmetim sırasında cereyan etmiştir. Ben, henüz vazifeme başlıyaktım bir kaç hafta olmuştu. Hastanede ağır bir ameliyat geçirmiş 12 yaşında Brown isiminde çok fakir bir ailenin oğlu vardı. Bu zavallının babası iki sene evvel oğlunun şimdi yatmakta olduğu yatakta ölmüştü. Annesi ise bir çok akşamları aç kalarak ancak çocuğunun yarı aç yarı tok nafakasını temin edebiliyordu. Çocuğuna ağır bir hastalıktan kurtarılması ümidi ile büyük bir ameliyat yapılmıştı. Fakat o, gene kurtulamamış ve ölüm derecesine gelmişti. Ancak doktorun verdiği ilaçlarla biraz canlanıyor ve tekrar kısa bir zamanda eski haline dönüşüyordu. Bir gece annesi başının ucunda bekliyordu. Birdenbire çocuk annesine: «Anne bak babam orada duruyor» dedi. Annesi çocuğun işaret ettiği yere baktı fakat orada boş bir yatakla beviz duvardan başka bir şey göremedi. Oğluna söyle cevap verdi: «— Havır çocuğum orada kimse yok.» Ve çocuğunu şefkatle okşadı. Çocuk

ısrar etti: «— Fakat evet, orada, görmüyor musun? Yatağın yanında duruyor.» Ve gene elile o boş yatağı gösterdi. Devam etti: «— Anne ne duruyorsun babamı selâmlasana ve onunla konuşsana!» Ne annesi, ne de orada bulunan iki hemşire bir şey göremiyorlardı. Anne sordu: «— Peki çocuğum babam ne yapıyor?» «— Sana bakıyor.» Ve biraz sonra ilâve etti: «— Şimdi de bana bakıyor. Bana elile işaret ediyor.

Ve benimle beraber gelmen lâzım diyor.» Bu sözleri müteakip zayıf bir hareketle ayağa kalkmak için davrandı. Fakat hemşireler onu tuttular. Ve teskin etmeğe çalıştılar. Filhakika babası iki sene evvel ölmüştü.

— Fakat o beni çağırıyor, diyen çocuk bir kaç dakika sonra babasının davetine koştu.

Tesis tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVE'Yİ SATAR.

SATIŞ YERLERİ :

- EMİNÖNÜ TAHMİS,
- BEYOĞLU BALIKPAZARI ve
- KADIKÖY ÇARŞISI

RUH ve MADDE'ye
abone bulunuz, okuyunuz, okutunuz

(Esrarengiz Ülkenin Öyküsü)

CADİZ İSPANYA — Kayıp Atlantis kıtasını bulduklarını açıklayan 170 Amerikan bilim adamı bu konuda araştırmalar yapmalarının İspanyol yetkili makamlarınca engellendiğini açıklamışlardır.

Bilim adamlarından biri kıtayı bulduklarını, ancak şimdi polisin daha fazla inceleme yapılmasını yasaklayarak çalışmalarını felce uğrattığını bildirmiştir.

Grubun başkan yardımcısı bayan Maxine Asher, yasak kararı için her hangi bir neden bulunmadığını söylerken İspanyol yetkilileri de bu konuda her hangi bir açıklamada bulunmamışlardır.

Bayan Asher, İspanya Hükümetinden gerekli izni alarak çalışmalar yaptıklarını ancak şimdi bütün çalışmaların durdurulduğunu ve buna sebep göremediklerini bildirmiştir.

Grup iki hafta önce Cadiz'e gelmiş ve 14 bin yıl önce kaybolduğu ileri sürülen uygarlığı bulmak amacıyla deniz dibine dalışlara başlamıştı.

Sonunda denizin dibinde yollar ve sütunlar bulunmuş ve kayıp Atlantis kıtasının İspanya açıklarında ortaya çıkarıldığı açıklanmıştır.

K R İ T İ A S

Yahut ATLANTİS

(Konuşanlar : Timeos, Kritias, Sokrates, Hermokrates.)

Timeos : Sözlerimi güzelce sona erdirdiğim şu anda, uzun bir yolculuktan dönmüş gibiyim. Dinlediğime ne kadar sevinliyorsunuz.

Sokrates : Şimdi Tanrı'dan çoktan beri var olduğu halde, Sözlerimizin yeniden yarattığı Tanrı'dan söylediklerimizden doğru olanlarını muhafaza buyurmasını, istemeyerek yanlış bir söz söylemişsek, bize gereken cezayı vermesini dilerim. Cezanın haklısı da yanlış edenin yanlışlığını düzeltmek, düzeni yeniden kurmaktır. İşte ileride Tanrıların doğuşu hakkındaki geriye kalan sözlerimizin doğru şeyler olması için, Tanrıların bize en mükemmel, en iyi ilacı, bilgiyi bağışlamasını dileriz. Bu dilekten son-

ra kararlaştırıldığı gibi sözü Kritias'a bırakıyorum.

Kritias : Pek âlâ.

Timeos : Kabul ediyorum, yalnız başlarken bende senin gibi davranacağım. Büyük bir konu üzerinde konuşacağın için bize mûsamaha dilemiştin. Ben de mûsamaha diliyorum. Hem sözünü edeceğim meseleleri göz önünde tutarak, bu mûsamahaya Timeos'tan daha fazla hakkım olduğunu iddia ediyorum. Sizden oldukça iddialı, biraz da saygısızca bir istekte bulunacağımı biliyorum. Bununla beraber, bu istekte bulunmıyorum. Hangi aklı başında adam, senin sözlerini iyi söylemediğini ileri sürebilir. Ama benim elimden geldiği kadar isbata çalış-

cağım şey, size söyleyeceklerimden daha zor bir konu üzerinde konuşacağımın daha büyük bir müsamahaya ihtiyaç olduğudur.

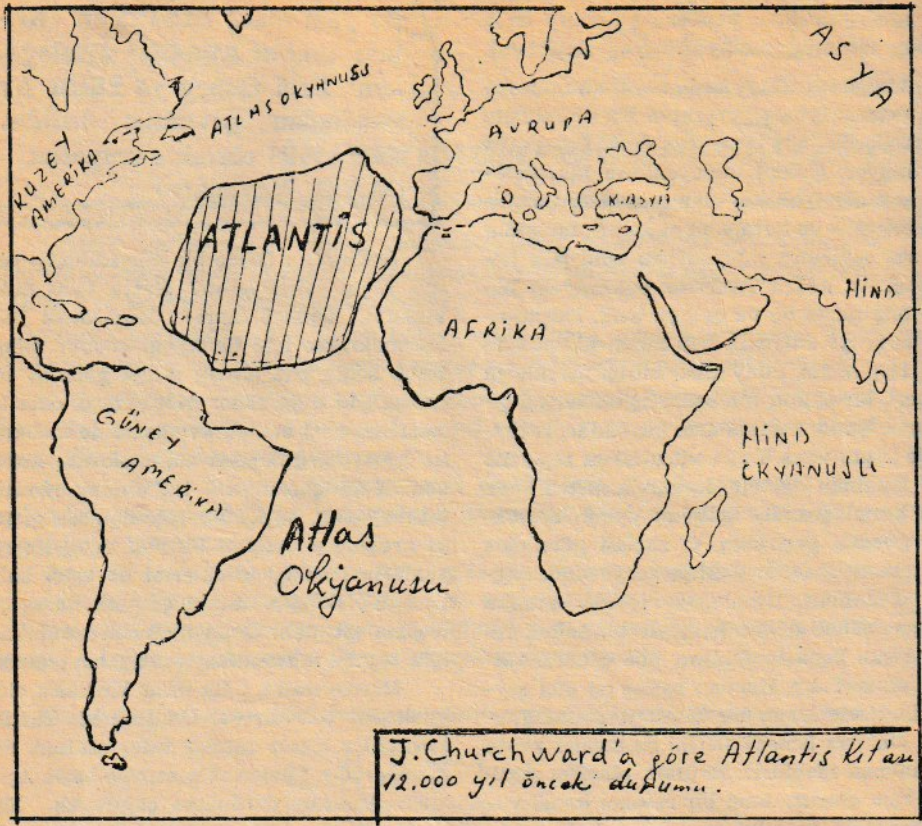
İnsanlara Tanrı'lardan söz ederken onları tatmin etmek gerçekten biz ölümlülere ölümlülerden söz etmekten daha kolay gibi görünüyor. Çünkü dinleyenlerin kendileri ne bu kadar yabancı olan meseleler üzerinde görgüsüz ve karacahil olmaları, bu konuda söz söylemek isteyenlerin işini pek kolaylaştırır. Zaten Tanrı'lar hakkındaki bütün bugimizin de ne olduğu belli. Düşünce mi daha iyi anlamak için buna dikkat ediniz. Hepimizin, dünyadaki bütün insanların sözleri, bir taklit, bir benzetiş olmaktan çıkamaz. Şimdi ressamın yaptıkları resimlerde insan veya Tanrı vücutlarını seyircileri için memnun edecek kadar benzetebilmek için karşılaştıkları kolaylık yahut, zorlukları gözden geçirelim. O zaman göreceğiz ki, ressam resmini yaptığı yeryüzünü, dağları ormanları, ırmakları, içinde bulunan ve çevresinde dönen herşeyle bütünü birer olsun benzetebilmişse, bizi o anda tatmin etmektedir. Bundan başka bu gibi şeyler üzerinde kesin bir bilgimiz olmadığımızdan, Onların benzeyişlerini ne inceler ne de münakaşa edebiliriz. Belirsiz, aldatıcı şekillere razı oluruz. Ama bir ressam kendi vücutlarımızın resmini yapmaya kalkışınca, onun resmimdeki kusuru pekâlâ görüveriyoruz. Çünkü kendi kendinizi her gün görmeye alıştığınız, bu yüzden bütün benzeşimleri iyice gösteremeyen ressamı suçlu buluyoruz. Sözlerimiz içinde bu, tabii böyledir. Göklere, Tanrılara ait şeyler'n sözünü ederken, söylediklerimizin Onlarla pek küçük bir benzeşimi de olsa, buna kanarız. Ama insana ait ölümlü şeyleri iyice eler. sık dokuruz. Bunun için şimdi konuşurken, söylenmesi gereken şeyleri iyice anlatamazsam, hoş görmelisiniz Çünkü unutmamalıyız ki, ölümlü şeyleri, insanları, oldukları gibi tasvir etmek kolay değil, zordur. İşte ben de Sokrates ben de size bunu hatırlatmak, anlatacaklarımı, daha az değil, daha çok müsamaha ile karşılamanızı istemek için, bütün bunları söyledim. Sizden böyle bir müsamaha istememi haklı buluyorsanız, bunu bana seve seve gösteriniz.

Bu yazı dizisi Eflâton'un «Kritias» (yahut Atlantis) diyalogunun Erol Güneş ve Lütfü Ay tarafından çevrilmiş halidir. Tam çeviri olarak sunuyoruz. (M.E.B. Yayınları)

Sokrates : Böyle bir müsamahayı senden niçin esirgeyelim? Hatta aynı müsamahayı, üçüncü olarak konuşacak olan Hermokrates için de kabul edelim. Çünkü biraz sonra söz almak sırası gelince, muhakkak ki o da sizler gibi aynı dilekte bulunacaktır. O zaman kendisine de müsamaha göstereceğimize emin olarak konuşsun. Yani başlangıcı kullanmak zorunda kalmayarak, başka bir şekilde söze girmeyi araştırсын. Azizim Kritias, seni dinleyeceklerin ne düşüneceklerini de sana haber vereyim. Senden önceki şair olanların çok hoşuna gitmişti. Onun ilgilerini tutabilmek için sonsuz müsamahaya ihtiyacın olacak.

Hermokrates : Bu ihtar Kritias'a olduğu kadar banadır da. Unutma ki Kritias, korkaklar hiçbir zaman zafer anıtları dikmemişlerdir. Sözlerine cesaretle başla Apollon'la Mus'ları yardımına çağırarak, Eski yurttaşlarının erdemlerini bize tanıt ve öv.

Kritias : Azizim, Hermokrates, senden önce sırada bir başkası var. Onun için şimdi cesaret gösteriyorsun. Ama az sonra bu işin kolay olup olmadığını sen de anlayacaksın. Ama ne olursa olsun, senin ısrarlarına uyararak, cesaretlenmek gerek. Yardıma çağırmanın söylediğin Tanrı'lardan başka, öteki Tanrıların hepsinden önce Minemosüne'yi yardıma çağırmalıyım. Çünkü sözlerimin en önemli tarafı diyebilirim ki, O'nun elindedir. Gerçekten rahiplerin vaktiyle anlattığı, Solon'un da buraya getirdiği şeyleri iyice hatırlayabiliriz, size de anlatabilirim, beni dinleyenlerin vazifemi basardığıma hükmedebileceklerinden emin olabilirim. İşte ben de daha fazla gecikmeden, böyle davranacağım. Herşeyden önce sunu aklımıza getirelim ki, Herakles'in sü-tunları (Cebel-i Zaduk'la Cebel-i Tarık'ın (Lütfen çeviriniz)

teşkil ettiği dağlara ilk çağlarda verilen ad) nın iç taraflarında yaşayan kavimlerle dışında yaşayanlar arasında ki savaşın üzerinden 9.000 yıl geçtiği söyleniyor.

İşte şimdi size uzun uzadıya bu savaşı anlatacağım. Bu yanda komutayı elinde tutan ,savaşın ağırlığını başından sonuna kadar çeken bizim şehirmiş. Öteyanda da savaş, idare edenler ATLANTİS adasının kırallarınıymış. O ada ki, söylediğimiz gibi, Libyadan, Asya'dan daha büyük olduğu halde (burada 'Libya', Helenlerce bilinen Afrika demektir.) yer depremleri sonunda suya gömülerek, buradan açık denize çıkmak isteyen gemilerin geçmesine engel bir balçık yığınınan ibaret kalmış. O zamanlarda yaşayan birçok Helen olmayan Barbar kavimlere ve bütün Helen soylarına gelince, onları da sırası geldikçe tanıtacağım. Ama önce o zamanki Atinalıları, savaşmak

zorunda kaldıkları düşmanları tanıtmak, bunların kuvvetlerini, idare şekillerini anlatmak gerek. Bu işe kendi ilimizi ele alarak başlayalım.

Vaktiyle Tanrı'lar bütün dünyayı yer yer kendi aralarında paylaşmışlardı. Kavgasız gürültüsüz bir paylaşma. Çünkü ne Tanrıların kendilerine uygun düşecek şeylere, bilmeyeceklerine inanmak doğru olur, ne de bildikleri halde anlaşmazlıktan faydalanarak, ötekilerinin elinden almaya kalkışacaklardır. Bu adaletli paylaşmada her biri hoşuna giden payı aldıktan sonra, hepsi kendilerine düşen yerlere yerleştiler. Yerleştikten sonra da kendi malları, kendi yetiştirmeleri olan bizleri, çobanların sürüle-ri besledikleri gibi beslediler. Hayvanlarını olatmaya götüren çobanlar gibi, vücutlarımızı eziyet ederek değil, onlar, dümeninin başında gemisini idare eden gemici gibi

hayvanların en kolay idare edildiği yerden yani arkadan, inanırma kuvvetiyle ruhlanıza istedikleri gibi hükmetteler İşte bütün olumları boyukie gutuler. Paylarına duşen bögede böylece hukum suruiler. Baba bir kardeş oldukları için aynı pabandan aynı tabiatı almış olan aynı bilgi ve sanat sevgisini paylaşan Erar, Sosie, Ate-ne müşterek pay olarak bu yerleri a.dılar. Burası Heienine düşünce için b.r yer o.dugundan ona öz malları gibi sahiboldular. Burada iyi insanlar yaratarak, onlara laare yöntemlerini öğrettiler. Adları kaldıysa da, kendilerinden sonra gelenlerin büsbütün kaybolması, aralarında uzun zaman geçmesi yüzünden gördükleri işlerden b.r iz kalmadı. Çünkü yukarıda söylediğim gibi hayatta kalan nesiller hersefer dağlarda yaşayan okuyup-yazmak bilmeyen ovalardaki hükümdarların ancak adlarını duymuş olan, onların gördüğü işlerden de pek az şeyleri bilen insanlardan ibaretti.

Onlar bu hükümdar adlarını kendi çocuklarına da takarlardı. Ama kendilerinden önce gelmiş olanların ne erdemlerinden ne de adaletlerinden kulaktan kulağa duyulmuş bazı belirsiz şeylerin dışında hiçbir şey bilmezlerdi. Gerek kendileri gerek çocukları birçok nesiller boyunca yaşamak için gerekli olan şeylerden mahrum kaldıklarından, bütün işleri güçleri, fütün kenuşmaları da yalnız bu ihtiyaçlardan ibaret kalıyordu. Kendilerinden önce geçmiş zamanlarda olup bitenlere ilgi bile duymuyorlardı. Efsaneler, eski şeylerin araştırılması, ancak şehirlerde boş vakit kaldığı za-

man bazı kimseler yaşamak için gerekli şeylere kavuştuktan sonra baş göstermiştir. Once değil.

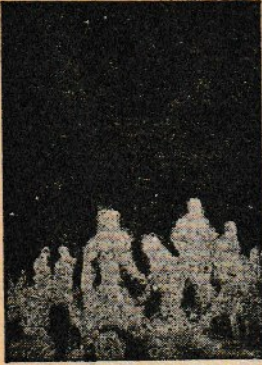
İşte eski adamların gördükleri işler hatırlanmadığı halde adları bu yüzden kalıptır. Bu söylediklerimin ispatı da Kekrops'un, Erekhtheus'un Erikhthonios'us, Thesus'un bunlardan önce gelmiş olan kahramanlardan adları hatırdaki kalanların çoğunun Solon'un dediğine göre rahipler tarafından o zamanın savaşları anlatılırken söylenmiş adlar olmasıdır. Kadın adları için de böyledir. Bundan başka kadınlarla çocukların bile savaşa ait işlerle uğraştıkları bir devirde insanların devrin adletlerine pek uygun olarak silahlarıyla tasvir ettikleri kadın tanrıların kılık kıyafetleri de gösteriyor ki, erkek olsun kadın olsun. topluluk halinde yaşayan bütün canlı varlıklarda tabiat, her c'ncse mahsus olan yetenekleri her iki cinsin beraberce kullanabilmesini istemiştir. O zaman ilimizde sanat sahibi olan, hayatlarını toprakta kazanan sınıflarda türlü yurttaşlar yaşıyordu. Ama, ta başlangıçtan beri tanrısal adamlar tarafından ötekilerden ayrılan savaşçılar sınıfı ayrı otururdu Beslenme ve yetiştirme bakımından bunların lüzum olan şeyleri vardı. Ama içlerinden kimsenin kendine mahsus hırseyi yoktu. Herşeyin, aralarında müşterek olduğunu kabul ediyorlardı. Hem öteki yurttaşlardan kendilerine yetecek sevdilerden fazlasını istemiyorlar, hem de dün tasarladığımız muhafızların sözünü ederken onlara yakıştırdığımız bütün vazifeleri görüyorlardı. (Devam edecek)

İPNOTİZMA MANYETİZMA VE TELKİN

Mevcudu kalmayan bu demirbaş eseri Cemiyet olarak güçlkle temin ettik. Okurlarımıza bir hizmet olarak sunduğumuz bu «el kitabını» 20 TL. fiyatla satmak zorunda kalmış bulunuyoruz. Az bulunur olması, çok talep karşısında eski fiyatını etkilemiştir.

ÖDEMELİ İSTEYİNİZ. P.K. 1157 — İSTANBUL.

Boşluk

● Afif YESARI

parlak
vıcık vıcık bi sarı
akşam morluğuna yapışıp kalmış
yittikçe yenilenen boşlukta
bittikçe başlıyor sonsuz
siyaha yakın bi donuk kırmızı
çığlığını yitirmiş bi yeşil
bir garip akşamüzeri
her biri ayrı bi renk sicim sicim bi yağmur
düşerken açılmavi koyumor kar
kapkara bi gökkuşağı
kapkara bi gökkuşağı
kalanlar
parlak
vıcık vıcık bi sarı
akşam morluğuna
apışıp kalmış

●

az önce yanımda ben vardım
şimdi bi bakıyorum ikimiz de yokuz

●

turuncuya dönüşen bu yeşilmor
akşam karanlığı işte
bu giderek çoğalan boşlukötesi uğultu
evrende büyük çağların sessizliği

●

koyumor bi akşamın eşiğindeyim
isli bi gaz lambasının karayemiş alevinden
bi kırlangıç geçiyor açılmavide
dinle bak
boşlukta asılı kalmış eski bi ev
bi koyumorla çevreleniyor
açıkdonukmavi lekesiz pırıl pırıl bi sonsuzda
yeşile yakın camkırmızı çiçeğe benzer
bi yıldız açıyor duyuyormusun
şimdilik olduğun yerde kal
canlanacaksın hatırladığın zaman
tekrar unutuluncaya kadar

●

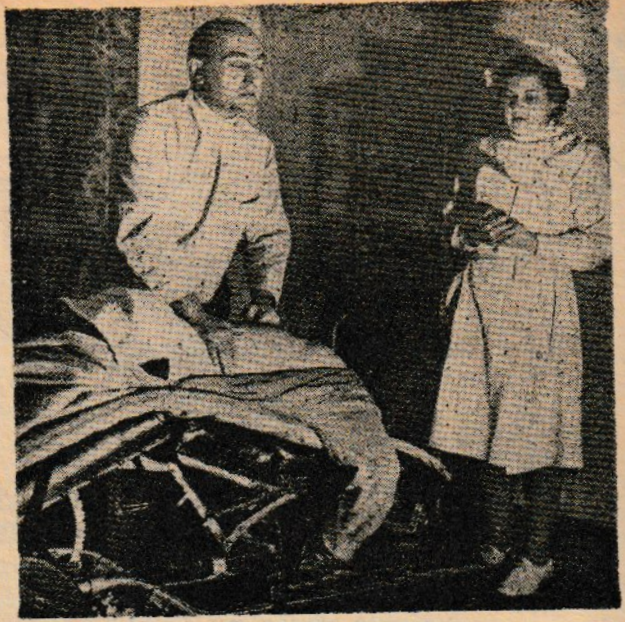
büyükşusmuşluk konuşuyor dinle bak
masmavi bi evrensessizliği sürüp gidiyor
çok uzak ötelerde
akla kapalı bütün o şeyleri
hatırlıyormusun
boşlukötesine genişleyen kocaman
altıgen bi çığlığın kapkara yayıldığı
bilinmeyen bi koyumor sonsuzdan
ardına kadar açılıyor bütün kapılar
hepsinden sen çıkıyorsun

Meşhur şifacı Billv Lilley, 58 yaşında geçtiğimiz hafta Güney Afrika'da hayata gözlerini kapamıştır. Yorkshire'li Lilly'nin büyük babası medyumdu. Annesi şifacı medyumdu. O, dünyaya geldiği zaman ana-babası biraz şaşırılmıştı. Zira onlar bir kız evlat bekliyorlardı. Babası sen çocuklarının şifacılık mesyonu ile doğacağını önceden tahmin etmişti. Lilley bu şekilde spiritalizmin gayet tabii olarak kabul edildiği ruhsal bir atmosfer içinde büyüdü.

10 yaşında ilk celceye katıldığında Kuzey Amerikalı bir yerlinin ruhuyla (1 saat süreyle) irtibata geçti. Bu varlık o zaman Lilley'in bilmediği bir dil ile konuşmuştu. Bundan sonraki varlık (4. cü celsede) bir Hintli doktor olan Dr. Letari isimli bedensizdi ve kendisinin Lilley'in doğumundan (1914) birkaç ay önce dünyadan ayrıldığını söyledi. İşte o celseden sonra Lilley'in belli başlı rehber varlığı Letari olmuştur.

Bir zamanlar fizisyen Lord Dawson hastalık teşhisinde Lilley'den istifade etmiştir. Bu doktor 3 İngiliz kralının doktoruydu. Lilley hem bir makina fabrikasında çalışıyor hem de (boş zamanlarında) şifacılık yapıyordu.

Serbest çalışan bir doktor bir zamanlar Lilley ile birlikte baffling tropical hastalığını tedaviye girişmişti. Bu nadir rastlanan hastalığın teşhisini şifacı

rehber varlık Letari yapmış ve tedavide başarı sağlamışlardı. İçlerinde Lord Dowsing'in de bulunduğu doktorlar gurubu Lilley ile irtibatlarını devam ettiriyorlardı. Doktorlar çoğu zaman irtibatlarını Lilley'in nişanlısı Nancy aracılığıyla kuruyorlardı. Bu münasibet'e Lord Dawson hem Letari'ye teşekkür ediyor, hem de Nancy'nin müstakbel kocasının ruhsal yeteneğinin değerini övmekten geri kalmıyordu.

Lilley, 1945 de Lord Dawson'un ölümünden sonra da çalışmalarına devamlı böbreklerinden rahatsız (nephrit's) 15 yaşında bir çocuğu 3 haftada, daha sonra da 2 yıldır tedavi olmaktadır olan dropsy hastası bir kadını şifaya kavuşturdu.

KRALI

Şifacı Varlık

DOKTOR, ŞIFACI VE
VİSİNİN BİR
KURTA

Bu sırada, Lilley'in entercan bir yanının da şifalı bitkilerden (herb) istifade etmek olduğunu burada belirtmek gerekir. Fabrikada işi bittikten sonra Yorkshir'de şehir dışındaki kırlarda (mavi bir ruhsal ışığın

rehberliğinde) dolayarak gerekli bitkileri toplardı. E-ve döndüğünde bunları temizler ve hastaları için lüzum oldukça kullanırdı.

Nancy ile evlendikten sonra bu şifalı bitkiler işni karısına devretti. Şifacılıkla ilgili işlerinde karısından başka anası ve babası da Lilley'e yardım ediyorlardı. Güney Afrika'da bulunduğu zamanlarda da şifalı bitkilerle ilgili bilgilerini arttırdı.

Billy Lilley'in çalışmalarını Arthur Keith Desmond «The Gift of Healing» isimli kitapta toplamıştır.

Psychic News muhabirlerinden H. P. Smith 1953'de Lilley'i ziyaret ettikten

Medyom Polise yardım etti

Bir Amerikalı klervoyanın odasında duvarda asılı bir plaka, bir cinayet vakasında onun polise yardım ettiğini gösteriyor: Plakanın altında 3 polis yetkilisinin imzası vardı.

Irene Hughes polise 15 cinayet vakasında yardım etmişti. I. Hughes ile ilgili olarak en son makale «National Enquirer» de çıkmıştır. Rapor Alan Markfield'indir.

I. Hughes o kadar iyi tanınmıştı ki, kendisindeki ruhsal yeteneklerden Illinois'li diğer polis memurları da yararlanıyordu.

Kankakee Polis karakolu başkomiseri Virgil Jordan «Irene, tam manasıyla klervoyan hassalara sahip bir bayan» demiştir. «Derin bir algılama yeteneğine sahip, ve bu yeteneğini belli ki üstün bir kaynaktan alıyor.»

Dedektif William Chaney; «Bize yaptığı yardımlardan dolayı Irene'ye ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne zaman bize yardım elini uzatsa, kendimizi derhal doğru yolda hissederiz. Bir defasında bize 18 yaşında Chicago'lu bir kızın katilinin adını ve adresini vermişti. Söz konusu kız, evinin civarında bir gezinti için dolaşırken kaybolmuştu. Polis, kızın bazı elbiselerini Irene'ye psikometri için verdi. Bu olayla ilgili olarak kendisiyle mülakat yapan gazeteci Alan Markfield'a medyom şunları söy-

ledi. «Benim ofisimde 3 saat kadar çalışmıştık.»

Kızın kafasına tuğla gibi ağır birşeyle vurulduğunu, cesedinin de evinin civarında bir ağaç altında olması gerektiğini ilgililere söylemişti. Medyomun yardımını olmasaydı, bu vakanın sonuçlanması uzunca bir süre alırdı. Medyom Irene'in odasında asılı plakada ismi yazılı polislerden biri, «Bayan Hughes'in ismini verdiği katil şimdi hapisshanededir» demiştir.

Bir radyo mülakatında İngiliz diplomatı James Cross'un kaçırılışını önceden bildiği zaman binlerce dinleyiciyi şaşırtmıştı. Hatta o mülakatta James Cross'un yanında bulunan Kanadalı bakan Pierre Laporte'un yaralanacağını fakat İngiliz diplomatına bir şey olmayacağını bile söylemişti. Sonunda İngiliz'e birşey olmamıştı, fakat Kanadalı bir arabada ölü bulunmuştu.

DOKTORU

Denetliyor

İN TEŞHİS VE TEDAVİSİNİN HAYATINI SÖYLÜYOR

sonra şunları yazmıştı : «Mucize kabilinden bir şifaya şahit oldum. 12 yaşındaki bir çocuğun bacak kemiğini acısız ve kansız bir şekilde aldı.. Bundan daha büyük bir mucizeye de şahit oldum. (Devamı sayfa 25'de)

Kâinat, Ruhun Şaheseridir!

S — Evet, Merhaba.

P — Merhaba efendim.

Sormak istediğiniz bir şey var mı?

S — Şu anda sorumuz yok efendim. Buyurduğunuz gibi konuya girmek isteriz.

P — İnsan, kâinatın hangi noktasında ve neye göre mevcut bulunmaktadır? İnsanın mevcudiyet şartları kâinat düzeni'nin en büyük harikasıdır. Ve insanı meydana gelişindeki hasletler ve güçler hiçbir varlığın tasavvur edemeyeceği kadar muğlak, fakat Tanrılık Bilgi içerisinde o nisbette sâde ve biriciktir. Varlığın, varlık üstü bir aleme mensup olduğunu hiçbir zaman hatırdan çıkarmadan onu mütalâa ve tasvir etmek zarureti vardır. Varlık üstü âlem dediğimiz zaman onun, madde ile koordinasyona girilmeden evvel hakiki mevcudiyetini ifade ederiz. Varlığın, madde üstünde ve madde dışında mevcudiyeti hakkında size ancak lâfzî olarak bilgi verebiliriz. Zira, şu andaki vasıf olan vücut ve vücudun idare mekanizmasının yerleştiği dimağınız madde dışı veyahut madde üstü varlık hakkında bir tasavvura ulaşamaz. Tasavvura ulaşmak için, kendini zorlarsa bir çok noktalardan teşevvüse uğrayıp yanılmalar içerisinde düşer. Bu bakımdan, sizin ile varlık sözü üzerinde önce bir tarif olarak anlaşmaya varmamız lâzım. Muhakkak ki, sizlerin varlık olarak herbirinizin birer tasavvuru ve düşüncesi mevcut olmalıdır. Bu itibarla, şimdi, yapılacak olan genel tarife kılavuzluk etmek maksadı ile zihninizde mevcut olan varlık hakkındaki tarifleri münasip bir sıra ile ifade ediniz.

A.Ö. — Ben şöyle tarif edeyim, müsaade ederseniz.

— Buyurun.

A.Ö. — İlahî Muradın istediği, İlahî

Maket'in inşaasında çalışan bir işçidir varlık.

— Evet, aksiyon bakımından onun her zaman devam etmesi gerekli bir şartını ifade ettiniz. Şüphesiz bu bütün varlık anlamını kapsamıyor. Fakat, onunla ilgili bir bahsi izah ediyor. Başka?

G. E. — Yaradanın Muradının kâinatlardaki yansımaları veya izdüşümü şeklinde düşünüyorum.

— Evet, bu tarifi'nin içinde şümulü olan bir manâ gizli, fakat bunun farkında mısınız? Eğer farkında iseniz bu cümleleri açıklayınız.

G. E. — Yaradanın İradesinin kâinatlardaki izdüşümü derken, o kâinatlara yönetici ve yahut idareci olarak kendi suretinde yarattığı şekilde izah etsem olur mu?

P — Bu soruyu kendinize sorunuz.

G. E. — Ben bu şekilde düşünüyorum.

P — Pekâla, Başka?

Varlık dediğiniz zaman, tasavvur ettiğiniz veya anladığınız hususu ifade ediniz.

Z. O. — Efendim, Yaradandan almış olduğu bilgi ve enerjilerle maddî kâinatlarda, maddenin ve avni zamanda kendi inkısafta çalışan ve bir takım mekanizmaların idaresine iştirak eden bir nesne olarak düşünüyorum.

— Bu tarifinizde ancak varlığın mahsus âlemindeki ve onun biraz ötesindeki fonksiyonundan bahsetmiş oluyorsunuz. Başka?

N.Ö. — Varlık, bir öz'e haizdir. Bu özdeki enerjiler Yaradandaki enerjilerdir Enerji ve öz, maya bakımından Yaradana ile aynıdır.

P — Bu ifadeniz ancak, varlık tanım-

landıktan sonra, onun İlahilikle. Uluhiyetle olan nisbetini ifade ederke söylenmiş olabilir. Başka?

N. Ö. — Var olan herşey varlıktır.

P — Birşey kendisi ile tarif edilmez.

N. Ö. — Var olan derken yaratılmış demek istemiştiniz.

P — Farketmez evlâdım, aynı şey. Pekâla.

Varlığı, nazarı itibare alırken, daha doğrusu ondan söz etmek durumu ortaya çıkınca, onu üç şekilde mütalca edeceksiniz: **Birincisi**, Yaradanı karşısında bir mevcudiyet olarak, bir varlık olarak; **İkincisi**, kendisi de bir varlık olmakla beraber, yani mahlûk, yaratılan olmakla beraber, mahiyet itibariyle büyük bir farklılık arzettiği için, madde karşısında varlık olarak; **Ve nihayet üçüncüsü**, bizzatîhi ruhî bir mevcudiyet olarak varlık. Demekki varlığın, var olmanın Tanrı tasavvurunda, Tanrı tahayyülünde ve Tanrı faaliyeti içerisinde yer tutmuş olmanın üç büyük şartı vardır: **Birincisi Tanrıdır**. İkincisi. **Ruh** olmaktır, üçüncüsü **Madde** olmaktır. En büyük Trinite işte budur.

Tanrı tasavvur ve imajinasyonun yani tahayyülünün içerisinde yer tutmak, bir mekâna sahip olmak, İlahilik bakımından varlık olmaktır. Bu mekân teşekkül etmediği müddetçe, nesne mevcut değildir. **O halde yaratılış, Tanrı muhayyolesinin, Tanrılık tasavvurunun mekân teşkil edecek bir kavse ulaşmasıdır.** Sizin ile yaratılışın hakiki tasavvuruna ulaşmağa imkân mevcut değildir. Fakat, bulunduğunuz merhaleden biraz daha ileriye gitmek için kendinizi biraz olsun zorlayınız. Şimdi, varlık olmanın Uluhiyet bakımından birinci ve en büyük şartı, **Tanrı tahayyülünün ve Tanrı tasavvurunun mekânında yer işgal etmektir**, demiştik. Bu tarif, sabit bir tariftir. Şimdi, mekân işgal eden varlığın yapısı iki esas tadır: **Biri Ruh**, **biri Madde**'dir. Hiç bir vakit, maddenin en ince, istediğiniz kadar, tasavvurunuzun ulaşabileceği kadar ince ve yüksek ihtizazlarının sonunda ruhun en kaba ihtizazları başlıyor, diye bir eksik fikre asla vasıl olmayınız. Şüphesiz bunların ikisi de ayrı ayrı varlık, dolayısıyla

mevcudiyettir. Mevcudiyeti, mevcudiyet kelimesini, mekânda yer işgal eden varlığın hali olarak ifade ediyoruz. Bu ince noktayı tefrik ediniz. Tanrı tasavvuru ve tahayyülü içerisinde, onun mekânı içerisinde yer işgal etmek mevcudiyet, işgal eden ise varlıktır.

Şimdi, ruh, kendi noktayı nazarından, kendi kendisi karşısında, kendi müstakil tasavvur ve tahayyülü içerisinde Öz itibariyle bir mevcudiyet, dolayısıyla bir varlık teşkil eder. Şimdi onun ruh olarak mevcudiyeti, artık Tanrı tasavvur ve tahayyülünün mekânı içerisinde ikinci bir mekân tarzında teşekkül etmiştir ki bu ruhi varlıktır; hürdür, mukadderî elindedir, irade sahibidir, her türlü tecrübeyi yapabilir. Ve nihayet işte bu varlık, madde ile bir muvasaladan, bir kontakten sonra, onun, mevcudiyetini kendi mekânı içerisinde alan ruh, maddenin varlık halinde teşekkülüne sebep olur. Madde, bizzatîhi, Tanrı tarafından meydana getirilmiş bir cevherî aslıya sahiptir. Bir mevcudiyettir, yani o mekânda bir yer işgal eder. Fakat, henüz varlık karakterine haiz değildir. Ta ki, ruhi kudret ona ilk emulsünü, ilk muktedir tes'irini göndersin ve o da bunu alıp, cevap versin. İşte bu andan itibaren bir varlık, maddi varlık, teşekkül etmiş yani sizin kozmik kâinatınız meydana gelmiştir. Kozmik kâinatın meydana gelmesi hiç şüphesiz. Yaradanın tasavvuru ve tahayyülü dahilinde değildir. Kadiri Mutlak olan Mutlak ALLAH sadece mevcudiyeti meydana getirmiştir. Ve ruh, mevcudiyetten varlığa inkılâp etmiş ve mevcudiyet halinde bulunan maddeyi, varlık halinde maddeye çevirmiştir.

Kozmik kâinatınız baştan aşağı, ruhi varlığın şaheseridir. Ve bu yüzden, siz nerede ne araştırırsanız araştırın Kaadiri Mutlak olan Tanrının eteğine hiç bir zaman dokunamayacaksınız, biz de öyle. Bizden yukarıdakiler de öyle, bütün sonsuzluk içerisinde bütün varlıklar için de öyle. Bizler, yani bütün varlıklar İlahi tasavvur ve tahayyülün mekânı içerisinde payidar olmak hasletini almış ve yegane mukadderimiz de bu olmuştur. Kaadiri Mutlak olan Tanrı Al-

(Devamı sayfa 28'de)

ALLAH

● Erol MUTLU

Psikolog

Spiritüalist Allah görüşü dinlerin Allah görüşünün bir tekâmülüdür. Bu sebepten spiritüalizm dinlere karşı değil, onların daha üst seviyeden açıklamasıdır. Spiritüalizma dinin tekâmülü olduğu gibi, spiritüalist görüş de Tekâmül etmektedir. Fakat bu tekâmülün istikâmeti soyuta (mücerrede) doğrudur.

Dinler içinde en soyut (mücerret) dolayısıyla en mütakamil Allah görüşü İslâmiyetindir. Kur'anın İhlâs Suresinde Allah'ın Ehâd olduğu ifade edilmiştir. Dikkat edilirse burada Vâh'it (bir) denilmemiştir, Ehâd (tek) denilmiştir. «İslâm Ansiklopedisi» Allah'ın, İlâh kelimesinden geldiğini yazarak hatâya düşmüştür. «Türk Ansiklopedisi» ise; Allah kelimesinin : «Hiçbir yerden gelmediğini bu kelimenin **tıpkı Allah gibi, birdenbire ortaya çıktığını...**» yazarak çok büyük bir hakikatı ifade etmiştir. Bu sebepten Kur'an'daki «Allah» kelimesi yabancı lisanlara tercüme edilemez. «Ki bazı büyük fransızca, İngilizce ve Almanca tercümelerde aynen yazılmıştır.»

Şimdi spiritüalizm'in Allah görüşünü açıklamaya başlayabiliriz.

Üstad Dr. Bedri Ruhselman «Allah» adlı büyük eserinde Kur'an'daki Allah'a ait sıfatların hepsinin isim olduğunu ve Allah'ın sıfatları olmadığını, isimleri olduğunu söylemektedir. Şu halde spiritüalist Allah görüşünü Dr. Bedri Ruhselman'ın eserini esas olarak şu şekilde belirleyebiliriz:

1 — Allahın sıfatları yoktur. «Çünkü sıfat birşeyin ne olduğunu belirtir.» Allah'ın isimleri vardır. Kur'an'daki sıfatlar esa-

sında isimdir. «Sıfat olsa (hâşâ) Allahı târif etmiş oluruz.»

2 — Dr. Bedri Ruhselman Eserinde Allah'a var veya yok denemez, demektir. Allah var veya yok kategorilerinin dışındadır. Çok üstün bir hakikatı ifade eden bu görüş Allah'ın eşya için kullanılan tabirlerle anlamıyacağını ifade etmektedir. Dr. Bedri Ruhselman soruyor: «Nasıl olur da eşya için kullandığımız «var» veya «yok» u «Allah» için kullanabiliriz,...

3 — «Allah ... dır» şeklindeki cümlede noktalı yerlere sadece «Mutlak» konulabilir. Bunun dışında ne konursa konursa Allah'ı tarif etmek olur. Sadece «Mutlak» konulursa târif olmaz. Çünkü sadece «Mutlak» eşya için kullanılmaz.

Sadece: (Allah MUTLAKdır.) denilirse târif olmaz. «Mutlak haricinde «var» veya «yok» konulamaz. Bu sebepten spiritizme göre «Allah vardır» diyenler de «Allah yoktur» diyenler de hata içindedir.

Ancak Allah Mutlak'dır. diyenler, hakikat yolcularıdır.

Görüldüğü gibi Spiritizm, insanlığa hediyeye edilen Dr. Bedri Ruhselman'ın «Allah» adlı kitabı ile binlerce yıldanberi süren : «Allah vardır» cımları «Allah Yoktur» cımları arasındaki kavgayı; her ikiniz de hatâlısınız. «Allah vardır» demek de (hâşâ) Allah'ı tarif etmek olur. Çünkü «vardır» sözü eşya için kullanılmaktadır. Aynı şekilde «yoktur» demek de yanlıştır. Çünkü «var» olan eşyanın yokluğu mevzubahistir. İnsana benzetmekten (Antropomorfizm'den) kaçınmak için :

(Allah Mutlak'dır) demek lâzımdır. Di-yerek savaşı sona erdirmiştir.

4 — Spiritüalist Allah görüşünde tekâmül (gene Dr. Bedri Ruhselman'ın «Allah» adlı kitabına göre) Allah'ın bilgisi istikametinde değil... Allah'ın Sevgisi istikametindedir.

Dünya ve Kâinatlar enkarnasyonlarını bitirip «yaratıcı» seviyesine yükselmiş büyük varlıklar bile (Not: yukarıda belirtildiği gibi Allah ...dır arasına «Yaratıcı» da konulamaz. Sâdece Mutlak konulabilir. Bu sebepten «Yaratıcı»'yı üst varlıklar için kullanmak doğrudur, Allah için kullanmak hatâlıdır.) Allah'ın bilgisine dair hiçbirşey bilmediklerini, fakat sevgisi ile dolup taşıklarını ifade buyurmaktadırlar. (Not : Burada bir hâtıramızı ifade etmek istiyorum: Sayın Profesör Muammer Bilge, Çemberlitaştaki öğretmenler derneğinde «din ve ilim» görüşlerinin yakınlaştırılması hakkında bir konferans veriyordu. Konferansı felsefe öğretmeni Sayın Dr. Nurettin Topçu organize etmişti. Sayın Prof. M. Bilge çok beğenilen konferansını bitirdikten sonra konferansı tertipleyen Sayın N. Topçu'ya bâzıları «Spiritüalistler Allah'ın yaratıcılığını inkâr ediyorlar. Yüksek varlıkları kâinat yaratırmak sureti ile çok tanrıçılığa yol açıyorlar» demişeler de, Sayın Topçu bir spiritüalist konferans müsaadesini vermenin doğru olduğunu (Allah konusunu esas almayıp, sırf oğünkü verilen konunun büyüklüğünden) savunmuştu.

Halbuki: «Spiritüalistlerin Allah'ın yaratıcılığını yüksek varlıklara vererek Çok Tanrıçılığa yol açtıkları iddiası» asla vârit değildir. Çünkü aksi şekilde kalınsa ve insanlığa lütfedilen Dr. Bedri Ruhselman'ın eserinde Allah'a Mutlak'tan başka birşey

denilemez» tebliğine rağmen sırf (dindarlar memnun olsun diye) bu ifade saklanırsa, Allah fikrinde tekâmül edilmemiş olunurdu...

Neo-spiritüalist Allah görüşü, yeni yetişen gençliği, din bilgisini aştığı zaman, aşırı sol'un materyalizmine ve komünizmine sapılmaktan korur. Çünkü din kitabının hem «Allah kelâmı» olduğunu okuyan hem de bu kitabın içindeki hükümlerin birçoğunun bugün tatbik kabiliyeti olmadığını (meselâ hırsızın elini kesme, kadının örtünmesi, faizin yasak oluşu, 6 ay gece 6 ay gündüz olan yerlerde, gündüzleri oruç tutma vs.) gören genç insanın buhranını ancak Spiritüalist «Mutlak Allah inancı» giderebilir. Bu inançta Allahla bilgi bağı yoktur. Sadece «Sevgi» bağı vardır. Din kitapları Mutlak Allah'ın kelâmı olmayıp (aksi takdirde Allah, konuşan bir insana benzer) Onlar «Yüksek plânlardan» gelmişlerdir.

Spirit «Mutlak Allah» inancı'na insanlar birdenbire varamıyacakları için, şahsen okullarda din dersi okutulmasını ve «Mutlak Allah inancına hazırlık olarak» yeni neslin kuvvetli bir din bilgisi almasını uygun bulmaktayız. Din bilgisini, mümin olarak kalsın diye değil, tekâmül etsin diye verilmesini istiyoruz.

Bu bilgiler eğer onun bütün hayatı için yeterli olursa mesele yoktur. Fakat birgün daha üst Mutlak Allah İnancı'na sahip olmak isterse, eski dini bilgilerinin analizini yaparak ve yetmezliğini görerek bunu gerçekleştirecektir. Fakat eskiiyi, mevcudu bilmeden daha üst'e nasıl geçilebilir? Neo-Spiritüalist görüş şüphesiz ki tekâmül merhalelerini kısaltmaktadır. Yazımızı büyük bir tebliğ ile bitiriyoruz: «Tekâmülde merhaleler yokedilmez, fakat kısaltılabilir...»

AKTÜALİTE

(Sahife 21'den)
hit oldum: Medyom, rehber varlığı Letari yardımıyla birçok insanın da önünde hastanın kolundan paçı kemiğini almış ve yine her zaman olduğu gibi kan akamış, hasta ısrap çek-

memiştir. Sonra da hastanın kolunun filmi çekilerek yeni teşekkül eden kemiğin gerçekliğini doktorlar da görmüştü. Celse bittiği zamanda herhangi bir ize de rastlanmıyordu. Kısa zamanda Johannesburg'da bu

olayı duymayan kalmamıştı. Röntgen mütehassısları (normal) raporunu da verdikten sonra hasta yüzme ve boks gibi sporlara katılabiliyor ve arabasını kullanabiliyordu.»

(Psychic News'dan)

● SUAT TAHSUĞ

KİREMIT ADAM

Evlerin ardındaki boşlukta çocuklar oynuyorlardı. Ağaçsız, yeni yapılmış bir kenar mahalleydi burası. Bunlar da pek küçük, henüz mektebe gitmeyen çocuklardı. Oyun alanları da o küçücük arsa... Burada yemyeşil çimenler bitmişti; bir kenarda da inşaat artıklarını yığmışlardı. Böyle daracık bir yerde ne yapılabilir? demeyin... Küçücük çocuklara yardım eden kuvvetler var kuşkusuz. Eskiden buna «Periler...» derlerdi. Ama o çağlarda insanlar bilgisizdi. O zamanlar köylerde, kırlarda, ormanlara yakın yaşarlardı çoğunluk. Böyle medeni şehirleri bilmezlerdi ki. Çamaşırlar balkonlarda değil, bahçelerde kururdu. Elektrik yerine de mum, ocak, kandil ışıkları vardı. Her şey bir masal havasına bürünürdü sisli akşam vakitleri ve hele geceler. Yoktu çocukların gideceği sinemalar, seyredecekleri televizyonlar. Radyo da yoktu elbet. O zaman yaşlı kişiler onlara masal anlatırlar, bu masalları büyükler de dinlerler ve kim bilir? herkes inanırdı bunlara. Eski devirlerde bunlar, uygar değildi insanlar.

Evet bu uygar şehrin kenar mahallesindeki küçüçük çocuklara periler yardım etmiyordu şüphesiz. Ama onlar mutluydular çene de.

Su birikintilerinde yüzen kâğıttan kayıklar yine esrarlı ülkeleri dolasrlardı. Camurdan, çerden çöpten neler yapılmazdı ki...

Bir gün bu çocuklar, arsanın en güzel köşesine Kiremitten bir adamcık yaptılar.

Bu adam, çeşitli kiremitlerden yapılan bedeni ile ancak bacaklarını uzatmış oturabiliyor, ne yürüyor, ne de konuşuyordu.

Ama, kafasının yerinde, yusuvarlak kırılmış kiremit parçasına kömürle çizilmiş kapkara gözleri, alaycı ağzı ile, pek sevimli, minik bir adamcığa benziyordu.

Sonra onu unuttular gittiler. Gece olmuştu. Küçücük bir kız çocuğu, mutfakta annesi yemek hazırlarken balkona çıkarak arsanın köşesinde oturan bu yalnız adamcığa arada bir bakıyordu kaçamaktan.

«İçeri girsene kızım; üşüyeceksin!»
«Bu çocuk da oyuna doyamadı...»

Kız çocuğunu ilgileyen oyun değildi. O, yalnız adama acıyordu ta içinden. O da yalnızdı çünkü.

Zihninden annesini, evi bırakıyor, o geç saatte karanlıkta, arsaya iniyor, Kiremit Adamın yanına gidiyordu. Kiremit Adamın gözleri pırıl pırıl parlıyor tıpkı bir çocuğunki gibi.

«Merhaba!» diyor küçük kız.

Acayip, madeni bir ses «Merhaba...» diye cevap veriyor. «Ne iyi ettin de geldin...»

«Sen canlı bir insan mısın? Sıkılır mısın benim gibi?»

«Tabii sıkılırım, hem niye canlı olmayayım? Ancak, ben daha bir çocuk bile değilim.»

«... Ben evlerin üstlerini, mavi gök yüzünü, bulutları, uçan kuşları özlüyorum. Oradayken yağmurlar bile sıkmazdı beni. Rüzgârlarla konuşurduk geceleri. O bize neler anlatırdı.

«... Sonra kediler gelirdi. Güvercinler konardı yanımıza. Mutluydum ama...»

«Aması ne?»

«Şimdi daha mutluyum?»

«Nasıl mutlu olabilirsin Kiremit Adam? Ne yürüyor, ne koşabiliyorsun... Geceleri de hep yalnızsın...»

«Önemi yok; diyor Kiremit Adam. Biliyor musun, ben dünyaya geleceğim...»

«Anlamadım?»

«Senin gibi, arkadaşların gibi bir çocuk olarak... Hem ben senin kardeşin olacağımı..»

«Yalan röylüyorsun...»

«İnan ki doğru... Doğduğum zaman simsiyah gözlerim, kıpkırmızı bir tenim olacak. Beni tanıyacaksın...»

Annesi ile babası, birkaç ay sonra küçük kızı karşlarına aldılar. Onunla ciddi bir konu konuşacaklardı.

«Bak, dedi babası; bir kardeş gelecek bir kaç ay sonra bu eve...»

Kızcağız sevinçle ayağa kalktı; hoplayıp dans etmeye başladı.

«Biliyorum, biliyorum. Ki...»

Birden korkuyla duruladı, elini ağzına götürdü. Büyüklük anlamaz ki böyle şeylerden... Annesi kızdı adamakıllı:

«Bu kız şımarı dedi. Nereden biliyorsun? Biz de daha dün öğrendik. Küçük kız utanmıştı. Sustu. Hiç sesini çıkarmadı bu konuda.

Zaten çocuklar, arsadaki kiremit adamı yıkmış, dağıtmışlardı.

Aylar geçti aradan. Annesi bir çocuk doğurdu. Ne dersiniz? Gözleri üzüm gibi simsiyah, derisi de bir kızılmerli kadar kırmızıydı...

SOHBETLER

Üzerinde yaşadığımız şu dünya için «İki kere iki dört eder...» gibi gerçeklerle doludur diyebilir miyiz? Dinden gelen inançlar kaçar (*) bilim adına söylenenler de her an değişebilir olmasına rağmen, bizim bu dünyamızı gerçekten olduğu gibi göstermemektedir.

Örneğin —ne anladığımız şüpheli— atom teorisine, Darwinçi tekamülcülüğe, mikroplara ve ilaçlara sonsuz bir güvenimiz vardır.

Ancak yaşayan, canlı dünyamızda olup bitenler üzerinde gereği gibi duruyor muyuz acaba? Bir misal verelim: Bilim insana en yakın yaratık olarak maymunu göstermektedir. Gerçekten de bedenimizdeki benzerlikler açıktır. Ama, kaç aile yanında maymun besler?

Ruhi sempatisasyonları, birbirine yakınlık için bir ölçü sayarsak bize hissen can yakın, anlaşabildiğimiz hayvanların at ve köpek olması icab eder. Ayılara gelince, gerek her şeyi yiyebilirlikleri bakımından, gerek ara sıra insanları ahbapça kaçırmaları göz önünde tutulursa, onlar da insana bir hayli yakındırlar.

Yumuşakçaların gelişmelerinin nebatlardan daha önce olduğunu biliyor muyuz?

Oysaki nebatlarda magnezyum ihtiva eden klorofil maddesi yerine, yumuşakçaların kanlarındaki bakır ihtiva eden hemostyanin maddesi daha kompleks bir yapıdır (**)

Aslında her biri ayrı bir mükemmeliyet olan beden yapılarını ferid zekâ ve tecrübelerinden ötede bazı kanunlara göre işleyen bazı şuurlu müessiriyetlerin eseri saymak icab eder. Bu mükemmeliyetler fertlerin arz üzerindeki kısır tecrübeleri ile meydana getirilemezler.

Ruh lâfından ürken zihniyet, acaba mineral dünyanın hayran olunacak örnekleri için ne düşünür? Tesadüfen mi acaba o güzelim kar billurları oluşmaktadır?

Onbinlerce çeşit orkide çiçeği yeryüzünde neyi denemektedir?

Şaşılacak bir tür zekâsı gösteren böcek topluları onbinlerce seneden beri hiç bir değişiklik getirmemişlerdir yeryüzüne.

Nebatlar, böcekler, deniz yıldızları ile akrabalığımız acaba nerelerde başlar? Böyle bir şey var mıdır?

Beden kalıplarını kuran veya kurulan beden kalıplarından istifade eden şuurların (Lütfen sayfayı çeviriniz)

(*) Dinden gelen inançların değişebilirliğini, mukaddes kitapların gerçek öğretileri ile karıştırmamak gerekir. Bu kitapların belli bir görüş altında ve belli bir otorite adına tefsiri insanlığı bazan zor bazan da gülünç durumlara sokmaktadır. Örneğin: Papazlar evlenmeli mi, evlenmemeli mi? gibi.

(**) Lecomte du Nouÿ, L'Homme et sa Destinée, sayfa : 120-121.

mı bir gelişimi ön planda gelmektedir yoksa?

Artık varlıkların beden kalıpları üzerinde kâfi derecede durduk sanırım. Varlık psizizmleri ve bunların gerek birbirleriyle, gerek maddi olaylarla ilişkilerini araştırarak bize yepyeni âlemlerin kapılarını açacaktır.

Sümüklü böceklerin mide salgılarını biliyoruz. Ama şuur faaliyetlerinin şuuri—ve dolayısıyla maddi— gelişimler üzerindeki tesirlerini incelemek bize neden fantezi gibi görünüyor?

Evinizde iki tane domates fidanı yetiştirin. Birine sadece gerekli su ve gübreyi verin; öbürüne de bunları temin edin ve ay-

rıca güzel sözler söyleyip sevgi ve sempati gösterin; Göreceksiniz ki bu ikinci nebat daha kolay büyüyecektir.

Bizi o kadar korkutan koca yılanlarla küçücük çocuklar dost oluyor, al takke ver külâh, koyun oyuna oynuyorlar. Neden? Bizleri bir çırpıda sarılıp boğacak ya da sokacak bu yaratıklar o masum yavruların onları sevdiğini, onlardan korkmadığını anlıyor ve bundan hoşlanıyorlar. Aksini iddia edebilir misiniz?

Ya insan olarak birbirimizle olan ilişkilerimiz? Her halde bugünkü bilim, teknolojinin, para kazanma ve harp yapma sanatının ötesinde öğreneceğimiz pek çok şey daha var...

TEBLİĞ

(Sahife 23'den devam)

lah, varlığı ile surcti kat'iyede irtibatta değildir. Hepsini, herşeyi sonsuza kadar devam eden hiycarsşik bir sistem içerisinde, her seferinde ufkun kaybolduğu noktada başka bir ufuk başlayarak varlıklar tanzim eder. Varlığın tahayyülüne, varlığın düşüncesine göre mevcut alem, mekânda yer tutar. İşte, bizim sizlere insan ile kâinat ara-

sındaki münasabctin şekil ve şartları için söyleyeceğimiz ilk sözler bundan ibarettir. Şüphesiz, sorularınız olacaktır. Bunları gelecek hafta görüşürüz. Medyomunuz bunları nakletmekte güçlük çekti. Şüphesiz, nakil esnasında tenakuz tarzında bir beyan mevcut olursa onu tefarrüatlı şekilde sizlere tekrarlıyorsanız, size doğru olan ifadeyi tekrar edebiliriz. Allahaismarladık.

İKİ YENİ KİTAP :

● **POSTACI:** Teoman UÇGUN, Fevkalâde sade ve bilgelik dolu spiritüel hikâyeler. Ülkemizde ilk def'a yazılan öğretici spiritüel hikâyeleri özellikle moralinizi takviye için okuyunuz. 5 TL.

● **100 Yıl Boyunca RUH FOTOĞRAFÇILIĞI :** Yazan : Tom PATTERSON. Bedensiz ruhların film üzerinde bıraktıkları kendi suretlerini, ışık radyasyonlarını nasıl bıraktıklarını resimlerle ve selâhiyetli bir açıklamayla öğrenebilirsiniz. 10 TL.

ÖDEMELİ İSTEYİNİZ.

Aşağılık Duygusu Altında Kendinden Nefret Hissi Saklı Olabilir

● J. L. LIEBMAN ●

Kendi kendimize karşı bin bir türlü şekilde saygı ve şefkatten ziyade tiksinti ve katılık gösteririz. Aşağılık duyguları, kendinden nefret hissini en umumî ârazıdır. Komşularımıza, hiç de sahip olmadıkları kabiliyet ve kudretleri atfettiğimiz zamanlar az mıdır? Kendimizi onlardan aşağı görürüz; bu şekilde kendini hakir görmekten ve küçük saymaktan da ne ölçüsüz facialar çıkar! Gözümüze batan bu başkaları gibi olmayı isteriz; onların giydiklerini giymek, satın aldıkları eşya gibisini almak; onlar gibi konuşmak ve onlar gibi hareket etmek isteriz. Onların kabiliyetleri hakkında zihnimizde büyüttüğümüz fikri kendimize karşı kullandığımız silâh olur, ve elimizde bu silâh kendimizi tenkide dalar, içimizden kendimize kötek ziyafetleri çıkarır. Bütün bunlar bir başka şahsiyetin mihrabı karşısında olur. Buradaki «kıyas-ı fâsîd» kendimizi, türlü türlü kusur ve kabahatlerle yüklü ve bir türlü dönmeyen bir «ame-lye», başkalarını ise, tamamlanmış kusursuz kimseler, hem de cilâsı ve bütün süsü ile beraber mükemmel bünyeler halinde görmemizdir. Halbuki bütün insanların da iç benliklerinde bozguna uğramış nice cenklerin izlerini taşıdıklarını düşünecek olursak kendimize karşı biraz daha insafî davranırız.

Kendini olduğundan daha değersiz görme fi'linin misallerine her gün rastlarız. Bu en fazla, genç kızlarda görülür; bu genç kızlar sanki iyi bir erkeğe lâyık değiller; hissi ile muazzep ve bedbaht olurlar. Daha başka misaller de çoktur. Hiç bir zaman muvaffak olamayacağını düşünerek karşısına çıkan normal fırsatlardan istifade

deye cesaret edemiyen iş adamı tipi arkadaşlarının her zaman kendinden daha bilgili ve daha kabiliyetli olduğunu düşünen meslek adamı; üniversite imtihanından korkan genç; sosyal hayatta başkalarının parlak kabiliyetlerine nispetle kendini cilik gören sevimli kadın; içten kendi kendilerine karşı nefret besleyen bütün bu insanlar, kendi kendilerinin dâvasını gören ve kendi haklarında yanlış hükümler vererek hakiki kabiliyetlerini darağacına gönderen hâkimierdir.

Bu aşağılık duygusuyla ipnotize edilmiş bir halde yaşayan birine söyleyeceğimiz şudur: «İşin garibi, hiç kimse sizi kendi gözünüzle görmüyor. Hakikatte siz, kuvvetli, dirayetli ve muvafak olmuş bir şahsiyetsiniz. Elinizde bulunan ham maddelerle oldukça iyi bir benlik yaratmışsınız. Aile yurdunuz, işiniz ve bir de adınız var. Sizi kendi şahsiyetiniz için seven ve sayan kimseler var. Şu halde bu şahsiyete siyah yözlükle bakan bir sizsiniz; yazık değil mi? Sizin bu husustaki şahsî kanaatiniz yanlışır. Şu siyah gözlüğü bir kere çıkarın bakalım; kendinize olgun yaşa gelmiş insanlar dünyasında bir mevki verin, ve anlayınız ki, o dünyanın taleplerini karşılayacak kuvvet ve istidat sizde de vardır. Siz kendi tahmininizden daha kabiliyetli, daha kudretli ve daha yaratıcı bir adamsınız.»

Benliğe karşı bu kara, bulanık endişeler ve çarpık vaziyetler birçok yollarda kendini gösterir. Meselâ, bir çocuğun babası ölüyor. Bu ölüm hâdisesi, çocuğa münasip bir şekilde anlatılmaya, yavrucamız kendini bir muamma karşısında bulur ve

(Lütfen sayfa çeviriniz)

neticede kendini terk edilmiş ve tek başına kalmış bir vaziyette görür. Babası evini bırakmış kaçırmış zanneder. Çocuk büyür, fakat suuru altında daima bir his vardır: Destiarı, patronları, cemiyet, herkes onu reddedecek korkusu. Çocukluğunda büyüklerin bir düşüncesizce hareketi yüzünden çocuk kendine güvenmek hissinden mahrum kalmıştır. Çocuk o zaman babasının istiyerek kendisini terketmediğini anlamıyordu, «sevseydi bırakıp gitmezdi.» düşüncesi cbediyen kökleşmiş oldu.

İnsanların çarpık düşüncelerinin kökünü arayacak olursak, buna benzer birçok m'saller buluruz. İşte size bir çocuk ki, büyükleri tarafından sevilmesi şarta bağlı olmuştur; ana-babasının tam istediği gibi hareket ederse, onu sevecekler. Gördüğünüz duygusuz sordar, veya katı kalpli materialist belki böyle bir hissin neticesinde meydana gelmiş ve içinde kökleşmiş olan emniyetsizlik hislerini kapatmak için daima mevki ve iktidar peşinden koşmuştur. Başka bir m'sal: Bir kadın, çocukluğunda daima başkaları ona bakmış, herkes onu pohpohlamış ve hiç kimse onun biraz da kendine güvenmesi icap ettiğini öğretmemiş. Hayatında daima muztarıptır, birkaç kere evlenmiş, ayrılmış; çünkü hiç birinde işini gücünü bırakıp kendisine hizmet edecek bir müşfik anne bulamamış.

Gözleri derini göremiyenlerce büyük âşk timsali diye adı çıkmış olan Don Juan hakikatte ömründe ne sevmiş, ne de sevilmiştir. Sayısız muvaffakiyetleri, ruhunda bir âşk istidadı olmadığını, hattâ sevebileceğine bile inanmadığını kendi kendinden gizlemek için yapılan hareketlerdir. Bütün hayatı bir kaçış ve arayıştan ibaret olmuştur. Hep sevmek peşinden koşmuş, ve sevginin mevcudiyetine inanmadığını kendi kendine itiraf etmekten kaçmıştır.

Bunlar hepimizin de görüp bilmesi gereken çok ehemmiyetli noktalar: Kendi kendimize karşı nelerde yanlış vaziyet ahyoruz; hakikatte ne olduğumuzu ve nasıl olmamız gerektiğini biliyor muyuz, yoksa yalnız düşüncelere mi kendimizi kaptırmış bulunuyoruz? Bâzılarımız, kendi kendilerini seviyor zannederler, halbuki hak-

katte sakat egoist düşüncelerle kendi benliğini mahvediyoruz. Ya kendi faziletlerimiz ve kabiliyetlerimizimize karşı katı bir nefret yahut da uyuşturucu bir egosantrikliğın gayri meş'ur kurbanları oluruz. Narsisizm denilen bu sahte ego sevgisinden ve masochizm denilen o yıkıcı egodan nefretten kurtulunca, hem kendi benliğimizle, hem de başkalarıyla dost olacak hale geliriz. O zaman hakiki ego sevgisi yoluna girmiş oluruz. Böyle ego sevgisi birçok şeyleri ifade eder, fakat asıl kökü kendi kendine hizmettir. Dünyada hiç bir erkek veya kadın, feragat sanatını ve bunun kadar esaslı olan benliğini hakiki haliyle kabul etme hünerini öğrenmedikçe kendine hizmet hissi besliyoruz.

OLGUNLAŞMAMIŞ HALDEN FERAGAT

Kalb huzuruna kavuşmak isteyen her şahıs, daha mükemmel ve teminatlı şeylere sahip olabilmek için, birçok şeylerden feragat etmek hünerini öğrenmelidir. Bu son derecede ehemmiyetli ve güç bir adımdır. Ağlayınca, hemen karnımızı doyururlardı; bir şeyden korkunca derhal bizi yatıştırır ve korurlardı; hasta olunca, bize bakar, iyi ederlerdi. Bize düşen iş sadece feryadı basmaktı, hemen, büyükler etrafımızda dört döner, bizi okşar, istediklerimizi yaparlardı. Çocukluk halinde, feragat nedir, hemen hemen hiç bilmeyiz. Çocuk aklı, istediği şeyin gecikmesini hazmedemez. Fakat büyüdükçe öğreniriz ki, beşer inkişafının her merhalesi, bizi muhtelif şeyleri teraziye koyup, bâzılarını diğerlerinin hatırı için feda etmeğe davet eder.

Santayana, şu sözlerle en harikulâde mütalâlarından birini bize sunmuş oluyor : «Hayatta büyük güçlük, insanın iyiyi mi, kötüyü mü seçeyim diye düşünmesinde değil, iyilikle iyilik arasında intihap yapmasındadır.» Meselâ, bir insan büyük bir Shakespeare artisti veya kudretli bir vâz olmak suretiyle teşkilâtçı yaratıcı kabiliyetlerini genişletmek ister. Tabii her ikisini birden yapmasına imkân yok. Halbuki fak gençlik devrelerinde, bir arzunun diğer bir arzu ile beraber gidemeyeceğini, ve bunun için arzular arasında tercih mecburiyetinde

bulduğumuzu pek anlayamayız.

Genç bir çocuk kafasında en enbeş ayrı mesleği birden düşünüp, ileride şunu mu, bunu mu yapayım, diye tereddüt eder. Büyüklük dünyasında bir mevki yapacak olan genç adam, bir tek mesleği hakkıyla başarabilmek yolunda birçok mesleklerden feragat etmesi gerektir. His sahasında da bu böyledir. İlk gençlik yaşında bulunan birisi sevgi hislerinin mevzuunu değiştirebilir; fakat bu zamanın monogam olan sosyal hayatında, olgun yaşta bir adamın ilk gençlik devresinde bir çocuk gibi hareket ederek hem kendini, hem de ailesini kararsız ve sebatsız his ve hayallerine feda etmesi bir facia olur.

Zaman; dönmek bilmez bir oktur; çocukluk ve ilk gençlik zamanlarından geçerken, üstümüzden soyup attığımız benliğe tekrar dönmeyiz. İlk gençliğin tasassız elbiselerini tekrar giymeye çalışan erkek; hislerine çocukluğunun bebek elbiselerini giydirmeye yeltenen kadın, bunlar zamanın okunu çevirmeye uğraşan acınacak kimselerdir. Vaktiyle, muayyen bir devreye uygun olan fakat sonraki safhalara hiç de uymayan arzulardan feragat etmesini henüz öğrenmemişlerdir. İnsan varlığının ifade ettiği mâna, kapıların, birçok kapıların kapanmasıdır; yoksa asıl büyük kapı, olgun sevgi ve olgun yaşa mahsus başarı kapısı açılmaz.

Uygun ile uygunsuzu ayırt etmeyi öğrenmeden hiç kimse hakiki benliğe hürmeti öğrenemez. Olgun bir insan sıfatıyla vazife mes'uliyetleri yüklenmeyi öğrenmeli ve seçmiş olduğu herhangi bir sahada, sevgi, evlilik, meslek ve yarış sahasında kendi hakiki kabiliyetini geliştirmelidir. Kendisinin artık ilişkisiz, serbest bir insan atomu olmadığını kendi kendine sadece söylemekle kalmamalı, bunu iç benliğinde iyice hissetmelidir. Böyle bir adam: «Her bir hareketim, havuza atılmış bir çakıltaşı gibidir; başkalarının hayatında gittikçe büyüyen dalgalar husule getirir.» demelidir.

Feragat eksiklikle acıdır; bunun için hayal hayatımızın pelerinli kılıçlı romantik şahıslarının yakasına yapışır, bir türlü kendimizi onlardan koparamayız. Gerçi hayale

dalıp da kendimizi vaktiyle olmak istediğimiz galip aşık, büyük kahraman, veya meşhur fenci tasavvur etmemizden kimseye bir zarar gelmez. Fakat çocukluk hayallerini bilfiil yaşamağa kalkışmak, veya olgun yaşın imkân ve imkânsızlık arasına çekmiş olduğu mânaları y-kımağa çabışmak, hem abes, hem de tehlikeli bir iş olur.

Nihayet, çocuklarımızın, dostlarımızın, hattâ sevgililerimizin yalnız bizim olsunlar diye mânasız şekilde yakalarına sarılma hareketinden vazgeçmemiz icap eder. Şahsi yetler büyümeli ve Carl Sandburg'un dediği gibi «Parmaklarınızı gevşetip tuttuğumuzu salıverecek ve güle güle git diyecek» kadar içimiz genişlemelidir. Bu gibi feragatler sadece sözle yapılmamalı. İmkânsız arzularımız ve ele geçmesi kabil olmayan ihtiraslarımıza cevap olarak içten gelen bir «Hayır» demeli, ve bu feragatin bize ne ifade ettiğini, bizden ne istediğini katıyetle bilmeliyiz.

Feragatle hisleri haps (repression) arasında bir fark olduğunu unutmuyalım. Bütün ihtiraslarını ve arzularını hapseden ve onları her realiteden mahrum bırakan şahıs, perişanlık yolunu tutmuştur. Diğer taraftan, değersiz ve gerçekleşmesine imkân olmayan arzularını şuurlu surette tanıyan kimse ise, hayatını olduğu gibi görmek ve bu suretle tuttuğu yolun sebeplerini göz önünde tutmak suretiyle kendini kuvvetlendirmiş olur. Kendi kendine şu sözleri söyleyebilen bir insan, hislerini hapsedmeden feragat yolundaki dirayet seviyesine çıkmış demektir: «Biliyorum ki içimde daha ilk gençlikten eser var; fakat yine biliyorum ki, şimdi bende olan olgunlaşmış hayat modelini bozmağa kalkışırsam hem kendi hayatımı, hem de başkalarınınkini mahvedebilirim; bunun için, daimi ve sabit saadet uğrunda ben geçici tecrübeleri seve seve feda ediyorum.»

Ne zaman feragatle yüz yüze gelir ve hakiki ve sürekli saadetimizin gerçekleşmesi yolunda esas budur, diye kendimizi ikna edersek, iç mücadele ile mânevi yükten o zaman kurtuluruz. Fen adamı, insana mülkâfat vermez gibi görünen hakikati a-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

raştırma uğrunda dünyevi şöhretten feragat eder. Stoik, cefakes dâvasını feda etmekteyse, faşist zorbalara inkıscelerine katlanmayı tercih eder. İsrail kavmi, kâinatın bir tek Allahına ve onun ahlâkî şeriat ahkâmına sadık kalmak için manevî uzlaşma ve maddî teminata sırtını çevirir; bütün bunlar yaratıcı feragat misalleridir. Bu feragati öğrenmiş olan kimseler, bir dakikalık geçici hazlar için değil, ebedî ve bâkî kıymetler için yaşamasını öğrenmiş şahsiyetlerdir; benliğe hürmetin ve kalb huzurunun yegâne kaynakları bunlardır.

BENLİĞİ KABUL

Hakikî benliğe hürmete götüren ikinci bir yol da kabul yoludur: Gerek kemalimizi gerekse kusurlarımızı teslim ve kabul etmek... Birçok kimseler, kendi benliklerini iki yolda tefsir ederler; yani, iki ayrı odada yaşayan iki ayrı benliği tasvir ederler. Bir odada faziletlerinin portreleri asılıdır; parlak, canlı, muhteşem renklerle yapılmıştır; içinde ne bir gölge, ne de muvazene var. Öbür odada, benliğin mahkûmiyetini gösteren resim asılmıştır —acayip bir nevî Dorian Gray karikatürü—; bu da öteki gibi realiteden uzak bir şekilde kasvet verici kara veya koyu yeşil renklerle boyanmıştır, içinde ne bir ışık var, ne de canlılık.

Bu iki resmi birbirinden ayrı yerlerde saklayacağımıza, ikisine birden bakmamız ve onlara yavaş yavaş birleştirmemiz lâzımdır. Mânen yükseldiğimizi hissettiğimiz dakikalarda, suç kin ve utanç gibi unsurları kendi benliğimize mal etmekten korkarız; ruh sıkıntısına düştüğümüz dakikalarda ise, gerçek bizim olan iyiliği ve başarıları kendimize mal etmekten çekiniriz.

Hemen şimdi işe girip kendimize ait yeni bir portre yapmağa ve benliğimizi olduğu gibi kabul etmeğe başlamamız gerektir. Biz insanlar mutlak mahlûklar değil, nisbi mahlûklarız; yaptığımız her iş içinde bir kusur çesni'si vardır. Ne çok kereler insan oğlu Allahla rekabete kalkışır, ve kendi benliklerinden ancak Cenabı Hakka mahsus şeyler istemek gafletinde bulunur; halbuki mutlak kemal ancak Allahındır! Her insanın içinde hem kırıcı ve zorba,

hem de tenkitçi ve cefakes bir taraf var. Oyle zamanlar olur ki, tahtaktüm etmek, yıkmak, kırmak ve başkasına ist. rap vermek iskeriz. Bu gibi temayümleri, şahsiyette bulunan tam iyiliğın emrine vermek mümkündür ve yapılmalıdır.

Birçok kimseler, içlerine arasına gelen yıkıcı hasırdan dolayı çok muazzap olur ve bundan dolayı kendilerini kötü insan sanırlar. Fakat Aristotie: «Bir kırmangöçü bahar geemez,» demişti, bizim de bilmemiz gerektir ki bir iki, hattâ daha fazla nâhoş hususiyetlerden dolayı nâhoş birer şahsiyet olmamız icap etmez. Edmund Burke, yıllarca evvel beşeriyeti, cemiyette herhangi bir sahte umumleştirme (generalization) tehlikesine karşı ikaz etmiştir. Bugün de kendi şahsiyetimiz hakkında böyle bir «umumleştirme» tehlikesinden sakınmayız. Gerek kendi şahsımıza, gerek başkalarına karşı bâzan içimize gelen birtakım nâhoş veya değersiz duygular yüzünden kendimizi mânen cüzamhı veya ahlâkî pervalat telâki etmemiz icap etmez; bunu idrâk ettiğimiz anda enfes bir hürriyet hissine kavuşuruz, içimiz hafifler. Bu duyguları kabul edince kendimizi olmadığımız bir insan farz etmemize hacet kalmaz. Olduğumuz gibi olmamamız kâfidir! Bu arada şunu da öğreniriz; Eğilmez gurur, iç benliğinin zaferinin en büyük düşmanıdır; halbuki yumuşak huylu tevazu, yani kendimizden melceğe ve imkânsız şeyleri istemediğimiz zamanlarda duyduğumuz tevazu hissi, ruh huzurunun en büyük müteffikidir.

Çok kolaylıkla kabul ettiğimiz nice keyfiyetler var. Meselâ, şu dünyamız değıkliklerle dolu bir âlemdir: İçinde nice ırklar, kültürler, âdetler vardır. Amerika'da millî bünyemizi teşkil eden ve zenginleştiren bu ihtilâfa, bu çokluğa seviniriz. Bu ihtilâfı ve çokluğu kendi benliğimizde de böylece kabul etmeyi, biz insan oğullarının birçok hallerden, muharriklerden, hususiyetlerden, ve hislerden teşekkül etmiş olduğunu bir hakikat diye teslim etmeyi ve bu hakikatte sevinç bulmayı öğrenmeliyiz. Böyle bir hareket Stevenson'un çocuk ruhunu aksettiren şu sözlerine daha derin bir mâna verir: «Dünya birçok şeylerle dopdo-

ludur, ben eminim ki hepimiz de kırallar kadar mesut olabiliriz.»

Bu hareket hattı üzerinde ilerleme ağır, bir taraflı ve eksantrik cesaret kırıcıdır. New York'ta bir psikiyatrist iki yıl tedavi ettiği bir ayyaşın hikâyesini anlatıyor: Bir gün adam, tedavi esnasında yeni bir havada sile geliyor. Kendisini ışından atmışlar. Doktora diyor ki: «Eziz bir şey diyeyim mi, doktor; bu iş bundan bir sene evvel olsaydı buna tahammül edemezdim. Doğru meyhaneye gider, kafayı tütümlerdim. Doğrusu dün akşam canım da bunu istemedi değil. Fakat düşündüm ki, bu darbeyi korkmadan kabul edebilir, değerinden ziyade ona ehemmiyet vermez ve hâdiseyi olduğu gibi görebilirim, umumî ahvalim bakımından herhalde daha iyi bir hale geçebilirim. Demek istiyorum ki, muvaffakiyet gibi, muvaffakiyetsizlik de hayatın büyük tecrübelerindendir; beşerdir.»

Doktor bunu, hastasının hayata karşı vaziyetinde belli bir ilerleme alamadığı diye kaydetti. Daha sonra, bu adam başka bir iş sahasında yapılacak başarılar kazanmak suretiyle hakimî teşhisinin doğruluğunu ispat etmiştir. Bir insan hayatı her safhası ile sevmesini öğrenmişse ne muvaffakiyet, ne de muvaffakiyetsizlik onu sürekli şekil değiştiremez.

Kendi benliğimiz hakkında pluralistik* bir düşünüşe sahip olabilirsek, sıkıntılı hal, katı kalplilik hahni yahut işbirliğinden kaçınma halini, sürüksiz, ve değişken birçok beğeri hallerden biri diye kabul etmeyi öğreniriz. Böyle pluralistler sıfatıyla kendimizi iyi ve kötü hasiyetlerimizle olduğumuz gibi kabul eder, kendimizden kolay kırılır bir kemal istemektен vazgeçeriz. Çünkü bu imkânsızlık bizi ümitsizliğe kadar götürebilir. Her insanın teşekkülünde hem muvaffakiyetsizlik sebepleri hem de muvaffakiyetsizlik unsurları vardır. Her ikisini kabul etmekle beraber benliğimizi tanımak yoluyla ikincisini kuvvetlendirmeye gayret etmeliyiz.

İnsanlara uygun şekilde kendi benliklerini sevmeyi öğretmek her dinin vazifesi olmalıdır; çünkü insan oğlu kendi benliği-

ne karşı yanlış vaziyetlerin esiri olduğu müddetçe başkalarına karşı da mutlaka yanlış vaziyetler alır. Eğer insan kendi benliğini sevmese, kendisini kendi nefsi gibi nasıl sevebilir?

O EŞSİZ VE SEVGİ DOLU BİR KUVVET* OLAN SİZ

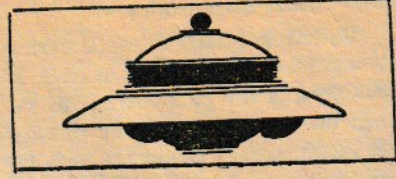
Bana öyle geliyor ki, Garp dinlerinin gözümüz önüne koymuş olduğu ideal insan portresi belki bizi korkutmuştur. İnsan oğlunun en derin ihtiyaçlarından biri intibak zaruretini olduğuna göre, bu sun'î ve realiteye uymaz ideale intibak edebilmek için kendi tabiatlarımız hakkında kendi kendimizi aldatmış bulunuyoruz. Bu zıtlık, memnuniyetsizliğimizin en baş sebeplerindedir, ve bunu halletmedikçe mânevî huzura kavuşamayız.

Yapacağımız ilk iş, her insanda eşsiz ve sevgi dolu olan kuvvetin «benlik» olduğuna inanmaktır; bu benlik ise çok kere cemiyeti ezmeğe çalışır. Bunun için elimizde bulunan bütün kuvvetleri kullanarak ezici ve yıkıcı olan şu intibak bağlarından kurtulmağa çalışmalıyız. Yoksa vaktiyle her doğan Çinli kız çocuğunun ayakları bağlanarak sakatlandığı gibi, bizim de ruhan ve mânevî sakatlanmamız muhakkaktır.

Ben insanın nihayetsiz derecede kuvvetlere malik olduğuna inanıyorum. Ona uygun yol gösterdiği takdirde insan oğlunun elinden gelmeyen şey, iş ve aşk sahasında başaramayacağı muvaffakiyet derecesi yoktur. Bununla beraber şunu da kabul etmeliyiz ki, kuvvetlerimize fiili başarılar arasında, ferdin benliğine temessül etmesi icap eden bütün bir kültür dünyası vardır. İşte bu temessül ameliyesi esnasında, bu «kültürlenme devresi» içindedir ki, işler aykırı gider. Bilfiil, terbiye sistemimiz (buna aile, mektep, kilise ve başka her kültür kolü dahildir) her insanın ferdiyetini, benliğini, hakiki kuvvetini (potential) bastırmak istikametinde çalışır. Ferdin kendi şahsına mânevî kuvveti, temayülleri ve kabiliyetleri eksantriklikle anlaşılmaz ve hesaba katılmaz.

* Kesretiyeye mezhebi görüşüyle.

Uçan Daireden Gelen

TEBLİĞLER

Derleyen : Feriðun TEPEKÖY

Hakikî bir saygı ve sempati beslediğimiz kıymetli tarih öğretmeni değerli dostumuz Hikmet Omay'ın evinde bir akşam toplanmıştık.

28 Mart 1968 perşembe akşamı saat 21.00 sularıydı. Çeşitli konular üzerinde tatlı bir konuşmağa dalmıştık. Tabii, nekadar değişik olursa olsun temas ettiğimiz her konu, ruh ve irtibatlar, tekâmül ve moral mefhumlarıyla yakından ilgili idi. Bir ara, Hikmet Omay, konuyu uçan dairelere getirdi.

Uçan dairelerin gerçekliği üzerinde durduktan sonra bizi çok ilgilendiren bir hususa da temas etti. Bu, uçan dairelerle bir irtibatın telepatik kanaldan yapılmasının mümkün olup olmadığı hususu idi.

Hikmet Omay, verdiği izahatıyla telepatik kanaldan böyle bir irtibatın mümkün olabileceğini bize anlatmağa çalışıyordu. Bilindiği üzere kendisi, uzun yıllardan beri çok kıymetli tebliğleriyle tanınmış bir med-yomdur.

«Kemâl Yolcusu» ve diğer müstear isimlerle tanınan bedensizlerle sağ'adığı ruhi irtibatlar, gerek medyomluk misyonu ve gerekse medyomluk bilgisi hakkında kendisine yeterli bir liyakat sağlamıştır.

Bu sebeple bize, uçan daireli bir varlıkla telepatik kanaldan bir irtibat sağladığı ve bu irtibatın ruhi irtibatlardan farklı bulunduğunu söylediği zaman, bu iddianın üzerinde durulması lüzumunu derhâl kabullendik. Hadisenin iyice değerlendirilmesi gerekiyordu. Bunun için de evvelâ de-

taylı bir şekilde hadise üzerine eğilmek lâzımdır, inâatindeyiz.

Verilen izahattan anlaşılmaktadır ki : telepatik bir kanaldan uçan daireli bir varlıkla (bedenli, insan kılığında) kendiliğinden bir irtibat sağlanmış olsa gerektir. Kendisini DALAY ismi ile tanıtan bu varlık (insan şeklinde) kendi dünyası hakkında bazı açıklamalarda bulunmuş, ayrıca dünyalılar ile olan irtibatlarının maksatları hakkında da bilgiler vermiştir.

Fakat, bizim için asıl mühim ve değerli olan husus şimdilik bunlar değildir. Bizim için ehemmiyetli olan husus, DALAY'ın, moral yönden çok değerli bulduğumuz tebligatıdır. Evet, telepatik kanaldan insanların faydalanacakları moral bilgilerin uçan daireli olduğunu söyleyen bir bedenli (varlık) tarafından verilmiş olması dik-kate değer.

**

Uçan daireler hakkında bu gün kesin bir bilgiye sahip değiliz.

Ancak, birbirini takip eden bir çok hadise, insanın ister istemez bu konu ile ilgilenmesine sebep olmaktadır. Nitekim, bilhassa birleşik Amerika, bu mevzuda ciddi olarak çalışmak lüzumunu duymuş ve bütçesine —yapılacak araştırmalar için— bir fon ayırmakla işe başlamıştır.

Şurası muhakkaktır ki, ateş olmayan yerden duman çıkmaz misâli, mahiyetli hangi kategoriden olursa olsun, uçan dairelerle ilgili bir takım hadiseler mevcuttur.

O halde, bunların üzerine ilmi olarak eğilmek ve bu hususta gerekli araştırma-

«15 Ocak 1968 günü, Hikmet Omay, kalabalık bir salonda bulunuyor. Birden bütün kalabalık gözünden siliniyor ve üzerinde paltolar asılı duvar, beyaz bir ekran haline geliyor. Ve burada, siyah-beyaz bir film eynamağa başlıyor. Golf pantolon giymiş genç bir şahıs aşağı yukarı dolaşmaktadır. Hikmet hanımla zihnen, telepatik bir irtibat başlıyor. «Ben, uçak daire kaptanı DALAY!, sizin işanınıza göre ancak böyle telaffuz edilebilir...»

İrtibatın devamında, Hikmet Omay : «Dünyayı zaptetmek mi istiyorsunuz ?» diye soruyor. DALAY, «Hayır» diyor: «maksadımız size bilgi vermek ve yardım etmektir.»

larda bulunmak, mahiyetlerinin açıklanmasına çalışmak gerekmektedir.

Haddizatında, aynı hal her hadise için varittir. «Bu hadise bir istisnadır, kaideyi bozmaz, veya böyle bir hadise olamaz, yanlışır.» diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışan bir insanın, kendisini ilmi bir zihniyetle hareket eden bir araştırmacı olarak kabul etmesine imkân yoktur.

Aynı durum spiritizma hadiseleri için de varittir. İlmî mehafil, bu hadiseleri tetkik etmekle kendisini mükellef addetmeğe mecburdur. Deve kuşunun, başını kuma saklayıp, kendisini gizlediğini ve tehlikelerden koruduğunu zannetmesi kadar zavallı bir duruma düşmemek için, her hadisenin incelenmeğe lâyık olduğunu kabul etmek ve posin bir hükümle önceden reddetmek en doğru olanıdır.

Hadiseler karşısında göz ve kulakların tıkanması ve «bunlar yoktur ve olmaz.» diye kestirilip atılması, gayri ilmi bir davranış olmaktan öte bir manâ taşıyamaz.

Uçan dairelerin mahiyeti ve mevcudiyetlerini incelemeyen ve açık bir bilgiye sahip olmadan posin bir hükümle bunları reddetmek sa'âhiyetine haiz olmadığımızı biliyoruz. İmkânlarımızın müsaadesi nispetinde, hadiselerin değerlendirilmesine çalışmak bir zarurettir. Aksi halde hiç bir problemlimizi çözemeyiz. En ufak bir teferuatın bile ehemmiyetle üzerine eğilmek ve manâlandırmak lâzımdır. İşte, böyle bir gayretin kazandıracığı bazı imkânlar elbetteki olacaktır.

Bu yazımızda, uçan dairelerin varlığı ve mahiyetleri hakkında bir fikir bevanında bulunmaktan kaçınacağız. Zira, bu gün

henüz bu sahadaki çalışmalar ve araştırmalar tamamlanmış değildir.

Bu yazımızda, daha ziyade, Hikmet Omay vasıtasıyla telepatik yoldan alınmış moral bir tebliğin üzerinde durmak istiyoruz. Bu hususta kendimizi söz söyleme yetkisine haiz kabul edebiliriz. Zira, sözlerimiz, tebliğdeki fikirlere ihhisar edecek ve nereden geldiği hususu üzerinde müphem dalil olsa bir fikir müdafaa etmeyecektir.

Çok tecrübeli, kültürlü ve dürüst bir medyum olan Hikmet Omay, ruhi irtibatlarla, telepatik kanaldan yapılan uçan daire varlıkları arasındaki irtibatların kalite bakımından değişiklik arzettiğini söylemektedir. Ancak bu farkın mahiyeti her halde bugün kesinlikle açıklanamamaktadır.

İleride, devam etmekte olan araştırmalar yardımıyla bu mevzuda daha açık ve tatminkâr bilgiler elde edileceğine şüphe yoktur.

Dünyada her hak, bir ceht karşılığıdır. Ruhi irtibatlarla alınan bilgiler için de bu böyledir. Yani meselâ, uçan daireler hakkında ruh âleminde bazı bilgiler alınması kabildir, yeterki müşahedeleri, eldeki bilgilerle tam değerlendirecek böyle bir hakka sahip olabilelim.

**

Şimdi, asıl konumuz olan tebliğe gelelim. DALAY ismi ile bize kendisini tanıtan uçan daireli dostumuzun ibret verici olan söz'eni üzerinde duralım. Bu gün bizim için en önemli ve önemli olduğu kadar da faydalı olan budur.

Bittabi, DALAY'ın fikirleri, Hikmet Omay'ın naklettiklerinden, tarafımızdan an-

laşmış olanı kadar ve özetlenmiş olarak tertiplenmiştir.

Belki, tebliğin ifade ettiği ana fikir bizlere yabancı gelmeyecektir.

Bu mümkündür. Ancak, biraz değişik bir açıdan fikirlerin yeniden ele alınarak tetkike tabi tutulması ve hatırlatılması, elbetteki faydasız değildir. Ayrıca, başka bir dünyanın insanı olduğunu söyleyen bir varlık tarafından da bu fikirlerin bildirilmesi önemli ve enteresan olmalıdır.

Destumuz DALAY, meâlen aşağıdaki fikirleri bildirmiş ve biz insanların bu fikirler üzerinde bilhassa düşünmemiz lüzumu üzerinde durmuştur.

**

İnsanlar, Dünya üzerinde, kendi kabiliyet ve yetenekleriyle sınırlı hudutlar dahilinde bazı hak ve imkânlarla sahip olabilmektedirler.

Kudret ve kabiliyetlerin kazanılması ise arzu ve ehele bağıdır.

Neyi arzular ve peşinden ne kadar gayretle koşarsak onu elde etmeğe de o nispete hak sahibi oluruz. Ancak elde ettiğimiz, malik olduğumuz nesnelere neden dolayı sahip olduğumuz üzerinde durmak ve bu mevzuda gayet ciddi düşünmek lâzımdır.

Aldıyct ve malikiyet hakkındaki fikir ve düşüncelerimizde, vicdanî yönden bir değişimin meydana gelmesi zamanı artık gelmiş olmalıdır.

Bu lâzım ve zarurî olan bir haldir. Malik olduğumuz her türlü nesneyi, hiç bir fayda sağlamıyacak şekilde saklamak yetkisine sahip olamayacağımızı kat'iyetle bilmemiz gerekir. Tasarrufumuzda bulunan nesnelere, malikiyet hakkı gene uhdemizde kalmak üzere, başkalarının da bu imkânlardan faydalanmasını temin etmek mecburiyetinde olduğumuzu unutmamalıyız.

Bu gün artık böyle bir idrakte hareket etmek mecburiyetindeyiz.

Eğer bir bilgiye sahipsek, bundan başkalarını da faydalandırmağa kendimizi mecbur addetmeliyiz. Eğer paramız varsa, onu saklıyacak yerde işletmek ve böylece bir çok insana iş sahası temin etmek ve

onların haklarını korumak mecburiyetinde olduğumuzu bilmeliyiz. Şu halde, malik olduğumuz imkânları gizlemek ve hapsedmek yetkisine sahip değiliz. Verilmiş olanlar, fayda sağlamaz bir hale sokulmamalıdır.

Kendisine dahi bir faydası dokunmayan hasıslığın, bir başka insana fayda sağlıyacağı hiç düşünülebilir mi? Kullanılmadan depo edilen her nesne, faydasız olmaktan başka ayrıca zararı da olabilir. Bu fikri basit bir misalle izah edelim: Bir insan düşünelim ki, bir kaba, ısı enerjisi biriktirmek istesin. Kullandığı biriktirme kabının elbette, bir mukavemet sınırı olmalıdır. İşte, bir müddet sonra kapalı çelik kaptaki ısı enerjisinin birikimi dolayısıyla öylesine bir basınç meydana gelir ki, mukavemet sınırı aşılır ve bir patlama olur.

Belki de bu patlama, sahibinin (bekçisinin) hayatına bile mâl olabilir. O halde ne yapmak lâzımdır? İlk akla gelen ve makûl olanı, bu enerjiyi biriktirmemektir. Toplamak için çalışmak vazifemizdir. Fakat bunu sadece biriktirmek için değil de dağıtmak ve faydalandırmak için yapmak gerek.

Böylece tehlikeli basınç artışı önlenmiş olacaktır. Şu halde, verilenin ve alınanın, saklanmak için değil istifade edilmek ve ettirmek için olduğunu bilmek icab ediyor. Böylece yeniden toplanacak enerjiye yer temin edilmiş olacaktır. Al, veresin diye ver, alsın diye...

Bu fikirlerden çıkarılacak ilk prensip şudur: İnsanlar, malik oldukları imkânlardan hem kendilerini ve hem de başkalarını faydalandırmakla mükellefdirler. Böyle hareket etmek, bir bakıma ilâhî bir kanunun icaplarını da yerine getirmek demektir.

Bir kısmımız, tekâmülümüzün doğduğu hak ve ihtiyacımızın itilişi altında tahsil eder, bilgi sahibi oluruz. Bir kısmımız, gelecekte aynı sebeplerin tesiriyle mal ve para yönünden bir bolluğa kavuşuruz. Bir diğerimiz de tabiatın güzelliklerini, ahenğini çeşitli şekillerde dile getirerek, sanat eserleri meydana getirir. Bütün bu çaba ve çalışmaların faydalı olabilmesi ise, insanların tekâmüllerinde yararlı bir vasıta ve

materyel olması imkânlarını hazırlamamıza bağlıdır.

Hasis ellerde saklanan bir bilginin, mal ve paranın veya bir sanat eserinin ne değeri ve faydası olabilirki?...

Öğretenin, vatanın, temâşâ ettirenin, düşündürenin, duyacağı huzur ve sevinçli düşünelim ve bunu küçümsemiyelim. Zira, bu ruh hali, onu daha da yükseltilere çıkaracak gücü verecek bir kudretle doldurur.

Sadece «okumuş» desinler diye okuyarak diploma alan ve edindiği bilgi ve diplomayı bir kenara atanlar; ne kendisini ne de başkalarını bu imkândan faydalandırmağı düşünmeyenler, acaba bu işin mes'uliyetini hiç düşünüyorlar mı?

Koza, gene bir insan düşünelim ki, başkalarına karşı hiç bir fenalıkta bulunmamaktadır. O insanın böyle bir hal içinde bulunması, onun belki kötü bir insan olmadığı manâsına gelebilirse de acaba ona iyi bir insan vasfını kazandıracak bir niteliğe sahip midir? Şüphesiz ki, hayır.

İyi bir insan olmak için her şeyden evvel iyilik yapmak gerektir.

Biliyorsak, bilginimizden, seviyorsak sevgimizden, zengin isek zenginîmizden karşılık beklemeden vermekte ancak iyilik edebileceğimizi söyleyebiliriz.

Varlığımızdan ve her türlü imkânlarımızdan, kudret ve haklarımızdan başkalarını da faydalandırabilmeliyiz ki, iyi bir insan olabilelim.

Aksi halde belki kötü olmayız ama, iyi de sayılmayız.

Düşünmeliyiz ki, bizim, her hangi bir imkâna veya bazı nesnelere malik olmamız için etrafımızdaki gerek maddî kâinat ve gerekse bir sürü varlık bilerek veya bilmeyerek vazife görmektedir. Böylece bizim için fedakârlıkta bulunmakta ve bize hizmet etmektedirler. Meselâ: doktor olabilmemiz için, öğretmenler, ana ve babamız, okul binası, sıralar, kitaplar, maddî ve manevî bir çok nesnelere bize hizmet etmiş, böylece bize bir malikiyet kazancı sağlamıştır.

Görüldüğü ki, biz, tek başımıza, bize yardım edenler ve hizmette bulunanlar olmadan cehdimize rağmen, her hangi bir imkâna bu dünyada erişemiyoruz. Biz nasıl

etrafımızdaki madde ve varlıklara ve onların yardımlarına muhtaç isek, elbetteki bunun karşılığı olan, bizim de onlara aynı şekilde yardımda bulunmamız bir vazife olacaktır.

Bize temin edilmiş bulunan imkân ve şartlar içinde cehdimizin karşılığı olan hakka sahip olmamız karşısında, bu haklarımızda, başkalarının da hakkı bulunduğunu düşünmeliyiz. İşte bu haktan onların faydalandırılması, bir bakıma bize verilmiş olanlara karşılık bir borcun ödenmesi demek olacaktır. Bu borcun ödenmesi, hepimizin vazifesi değil midir?

İki kalemimiz varsa, bundan birini saklayıp diğerinden faydalanmak yerine, evvelâ ikisinden de faydalanmak ve faydalandırmak yolunu aramalıyız. Bunu yapmıyorsak ikinci kalemden faydalanacak bir başkasını bulup ona kalemi vermeliyiz.

Hiç bir nesnenin hapsedilerek faydasız bir hale sekulması doğru değildir ve mes'uliyeti müciptir.

Bize hizmet eden elimizdeki kalem kadar bile çevremize faydalı olamazken, sırf etrafınıza bir zararımız dokunmadığını ileri sürerek kendimizi iyi bir insan olarak kabul edebilir miyiz?

Alınanlar faydalanmak ve faydalandırılmak üzere verilmektedir.

Neye maliksek, bunu saklamağa ve böylece heder etmeğe hakkımız yoktur. Faraza, güzel bir manzarayı temâşâ etsek ve bunun karşısında tabiatın ihtisamını ve ahenğini görsük, bu görüşümüzden dahi başkalarını faydalandırmak bizim için bir vazife olacaktır. Her şeyi görmüş, her şeyi sezmiş ve her neye malik olmuş isek, bunların yegâne mutasarrıfı sadece ve sadece kendimiz olmadığımızı bilmek ve böyle bir egoizm mengenesinden nesfimizi kurtarmaya çalışmak yapacağımız vazifelerin en faydalısı olacaktır.

Zira bu taktirde biz, hakiki bir alıcı, değerlendirci, hak sahibi olucu ve bütün bunları, karşılık beklemeden başkalarının istifadesine sunan mutlu ve gerçek bir vazifeli olmak liyakatine ancak erişmiş oluruz.

SAHİLDEKİ SANDALYE

(Sahife 5'den devam)

ten beni, aç tavuk gibi darı ambarına dü-
şürdü!... Aklını kullan oğlum! Yine kendini
kaptırma!... Hele otur bakalım, Aldandığı-
nı, hislerin iyice anlasın ki, yakarı bırak-
sın... Aklından utansın...

Masanın karşı kenarındaki, tek boş
sandalyeye geçip oturdu. Oturmasıyla da,
deve dikenine oturmuş gibi aptallaşması!..
Kadının yüzünü görünce, kafa tasının içeri-
sinin bir çorba kepçesiyle karıştırılıp, a-
fallaması; allak-bullak olması bir oldu!...
Aklı mat olmuş; hisleri şah demişti bu de-
fa!... Karşısındaki kadının, yüzünü göre
göre de, işi inada bindirip: Hayır, o değil!
Sen yine aldanmaktasın hislerim, diyemez-
di artık!... Çünkü, diyecek hâli kalmamıştı
ki!... Arkasından ona benzeyen; sesiyle ona
benzeyen; sesiyle ona benzeyen; yüzüyle o-
na benzeyen kadın; artık benzerlikten çık-
mıştı: Çünkü, tâ kendisiydi!... Yılların y-p-
rattığı; fakat, görüşünü, sesini değiştireme-
diği o!...

Adamın beyninin içi zonkluyor; kulak-
ları uğulduyor; tansiyonu yükselmiş bir
hasta gibi, kulakları, duymaz halde cınlı-
yordu!... Ne yapacağını, ne diyeceğini şaşır-
mıştı ama, bunu belli etmek de istemiyor-
du!... Fakat, bu gayretine rağmen, acaba
renk vermiş miydi?!... Karşısındaki eski,
çok eski; bir zamanlar yok yakın; fakat şu
anda bile çok uzak, karşısındaki kadına
batı: O da renk vermiş mi, diye?!... Ateşli
kırkı döven hastalar gibi kıpkırmızıydı yü-
zü kadının!...

Gizli, içten seslerin konuştuğu; fakat,
ancak kulakların duymadığı bu hallerinin
ne kadar zaman sürdüğü pek kestirilemez-
di: Ruhlar, bunları zamansızlıkta yaşamış-
lardı... Biz yine buna, bedenli halimize gö-
re, birkaç dakikacık diyelim...

Sessizlik, kararsızlık, şaşkınlık yerini
erkeğe bıraktı:

— Merhaba, dedi!

Sanki içinden çıkıyordu bu ses de!...

Kadın da, iğtilir - iğtilmez bir tonla:
— Merhaba, Efendim! Hoş geldiniz!
Diyebildi ancak!...

Erkek biraz daha toparlanarak:

— Hoş bulduk, Ne diyeceğimi, ne ya-
pacağımı şaşırırım doğrusu bir ara!... Ar-
kamızdan, sesinizden, siz olduğunuz evhamı-
na kapılmışım ama, evham değilmiş me-
ğer!... Hiç ihtimal bile vermezken, umma-
dığım bir şehirde, ummadığım bir yerde
karşıma çıkıvermiş oldunuz!... Karşıma
oturup, yüzünüzü görünceye kadar da, siz
olduğunuzdan bir türlü emin olamadım :
Çünkü aklınla, hiç ihtimal veremiyordum!..
Bunları; burasını, bu tek sandalyeyi, bil-
hassa seçmediğimden emin olmanız için
söylüyorum. Vaktiyle sizi rahatsız ettiğimi
söylemişsiniz!. Olaylar; olup bitenleri her-
halde unutmamışsınızdır... Beni unutsanız
bile!... Sizi, istemiyerek, yine elimde olma-
yarak rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Beni, ruhum için gaflet olmasa da, bede-
nim için bu gafletimden dolayı bağışlayınız.
Allahâsımarladık! Zaten birazcık dinlenmiş
de oldum... Sizi, daha fazla rahatsız etme-
yeyim...

Böyle deyip yerinden kalkıyordu ki,
kadın müdahale etti hemen:

— Çok rica ediyorum, Lütfen oturunuz,
Efendim, Estağfurullah! Gelişinizden, ra-
hatsız olmak şöyle dursun, tam tersine i-
nanınız ki, çok memnun oldum. Çok sevin-
dim karşılaşmamıza!... Şaşkınlığımı hoş
görünüz... Asıl siz beni bağışlayınız... Yıl-
lar sonra, sizi, aklıma hiç gelmeyecek bir
yerde, karşımda bulmak; beni, sevinçten
öylesine soke etti ki, sizi, galiba yanlış ze-
haba sürüklemiş oldum bu yüzden!... Asıl
ben özür dilerim, Beni, yalnız şaşkın dav-
ranışlarım için değil; beni, asıl, eski zama-
na ait büyük hatalarım için de affediniz.
Sizi, gökte ararken, yerde, karşımda bul-
dum hem!... Bu sözler, ifade edemeyeceğim,
içten sevinçlerimin bir parçasıdır ancak!...
Ne olur, bana inanınız lütfen.

(Devam edecek)